

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

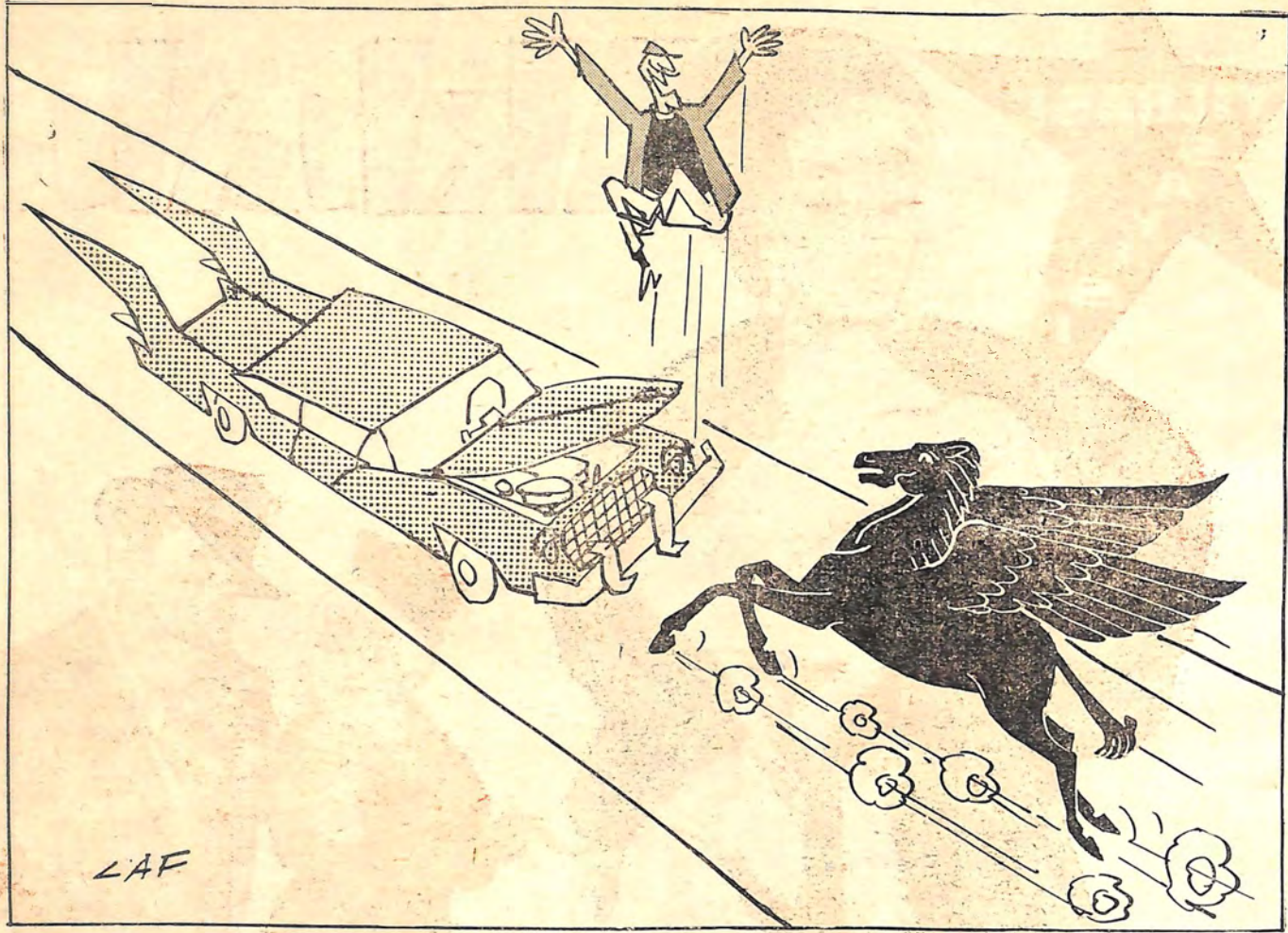
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklahla

SAYFA

Priglas

— Yaşasın!.. MOBİL gene imdada yetişti!

AK. 218

Reklâmlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

*Gazete ve Dergiler için de en güvenilir aracı
Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır Şubeleriyle*

Basın ilân Kurumu'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 3
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardıçallı Han Telefon :
23911
TELGRAF : BASINKURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 29
Telefon : 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan
kat 2, No 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ERZURUM, Belediye Binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, Müze Caddesi İşçi Sigortaları İşhanı
kat 2 No. 8 Telefon : 1880 - 75

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon : 2038

Basın - 20259 - 219

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

-SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Ni-met Arzak, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydın, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santiml 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 74

27 Aralık 1962

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

Bir yumruk

İNÖNÜ dolmuştu. Onbeş yıl Başbakanlık bu, dolmaz mı insan?..

Kaç kere, boğazına kadar gelen öfkeyi yuttu. Bir, iki, beş, on... Ve bir gece, masaya bir yumruk indi: Tabakları sarsan, kadehleri sarsan bir yumruk.

Bu masa, Atatürk'ün masasıydı!

İnönü haksızdı elbet. İnönü öfkesini yenecekti elbet. İnönü yumruğunu sıkacak, ama vurmayacaktı elbet!

Neden mi?..

Atatürk, artık kırık kaburga'larıyla at üstünde savasan o insan üstü masal kahramanı değildi de ondan.. Artık o, içindeki derdi değil, içindeki dert onu yeniyordu da ondan!

Aradan geçen aylar, iki elin parmaklarıyla sayılacak kadar azdır. Ölümsüz ölünün arkasından akan göz yaşlarında, tek teselli ısıltısı İnönü'nün sağ olusuydu. Bütün yazarlar, onun uğrunda, kalemlerini kınlarından sıyırdılar. Ata'sını kavbedenler onun çevresinde toplanacaktı. Bu topluluğun içinde. Lozan anlaşması için «böyle ma'lûl bir kafadan böyle ma'lûl bir muahede çıkar» diyen nsafsız Hüseyin Cahit bile vardı... Serbest Fırka kurucusu Kâzım Karabekir bile vardı... Ali Fuat Cebesoy

bile vardı... Refet Paşa bile vardı!

Yalnız iki kişi yoktu «Millî Şef» - imizli kadrosunda: İçişleri Bakanı Şükrü Kaya ile Dışişleri Bakanı Tefik Rüştü...

İkinci Cumhurbaşkanı'nın birinci kabinesini onlarsız kurdu Celâl Bayar!

Bu yumruk bir yıl önce sofraya inen yumruğun devam eden sarsıntı-sıydı!

Üçüncü yumruğun, biraz sonra, Atatürk'ün son başbakanına indiğini gördük: Celâl Bayar, koltuğunu - kendisinin çocuklaştıran bir izzetli nefes acısıyla aghyarak- Refik Saydam'a bıraktı!

Artık, bakanlarıyla, mebuslarıyla, genel sekreterleriyle bir «kalem efendisi politikacılar» çağına girmiş-tik...

1946 dan sonra, bu yumruğu yiyenlerin basında Recep Peker gelir: O, yireğinden vurulmuş bir devdi... Ya'nız o mu?.. Yemen seferinden beri sülâh arkadaşı, Anadolu'ya geçiş gününden beri yol arkadaşı Şefket Arıkan da soysuz demokrasimizin ilk şehitlerinden değil midir?..

Tanrı huzuruna, kurtuluş savaşında ellerine saplanmış kurşunla çıkan Cevdet Kerim İncedayı, dokuz

Teşekkürleriniz

Akbaba'nın kırkıncı yılını dol-durması, bizi, binlerce dostun sevgisiyle kucaklaştırdı. Bize, gönülleri kadar güzel dileklerini bildirdiler. Gözlerimizi yasartacak kadar duygulu mektuplar yazdılar.

Bu mutlu günümüzde, sayın Basın, Yayın, Turizm Bakanımız ve Genel Müdürümüz, yabancı basın ataşeleri, telgraflarla cömert nezaketlerini gösterdiler.

Sahipleri, yazı işleri müdürleri, hattâ gazeteleri bizden çok genç olan İstanbul basını, okuyucular için çok faydalı olan cinayet, sarkıntılık haberlerinden sahifelerinde yer kalmadığı için iki satıra gönlümüzü alamadılar. Buna karşılık vefalı Anadolu gazeteleri bizi unutmadı. Hele ünlü edebiyat adamımız sayın Vehbi Cem Aşkun, Eskişehir'in büyük ve dolgun gazetesi Sakarya'nın baş sahifesinde ve üç sütunluk bir itibar köşesinde kırk yılını kutlamak lûtfunda bulundu. Minnetlerimiz, şükranlarımız bütün Akbaba ailesi adınadır.

Akbaba

— Heey, in aşağı babalık, damı, başınıza çökteceksin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YENİ yıl dolayısıyla özel surette ziyaret ettiğimiz Sulukule'nin en ünlü fal uzmanlarından Çingene Gülizar, günümüzün kalburüstü kişilerini teker teker huzuruna alarak fallarına bakmıştır.

Gülizar'ın yeni yıl tahminlerini, fallarına baktığı kimselerle beraber aynen sunuyoruz.

İsmet İnönü

— Çerez merez kengeros, oskirosnos toskiros.. A be İsmet effendi!.. Fahn fal ola, dileğin kabul ola, düşmanların yok ola, taraftarın çok ola!.. Ben bakayım falına, Allah bak-sın halına!.. Abe bre İsmet Effendi!.. Üç saat mı desem, üç gün mü desem, üç hafta mı desem, üç ay mı desem... Üç zaman sonra ayağın karda, başın darda kalacak!.. Yüreğin açılmış, galbin ferahlamış!.. Bir ay doğmuş pencerenin üstüne, kurtlar girmiş koyunların postuna!.. A-yn önünde dört bulut parçası var Paşam, hasım mı desem, kasım mı desem bulutlardan bir tanesi irice!..

A be bre İsmet Effendi!.. Beş vakittenberi bir hal olmuş sana: Sever görünür sever görünür sevmesin, güler görünür gülmezsin, hasımın kimdir, hıssımın kimdir bilmezsin!.. Hıssımların var olsun, hasımların kör olsun işallah!.. Sen de işallah de Paşam!..

— İnşallah!..

Gözümünün nuru, gönlümünün süruru, C.H.P. nin gururu İsmet Effendi!.. Sevenin kim, övenin kim bilinmez!.. Üç yolun ortasında yapayalnız kalmışsın!.. Sazında düzen, dizinde tâkat, tuzunda lezzet kalmamış!.. Tuzunun lezzeti gelecek, dizinin tâkatı artacak, amma sazin düzeni bozuk mu bozuk!.. Ortadan uzun boylu tilki burunlu, tilki çeneli, mercimek gözlü bir adam var. Bilmem ki doktor mu desem, kon-doktor mu desem, böyle bir adam... Bu adamdaki fırlı halinde bir haber alacaksın, hülyaya dalaacaksın!.. Dokuz vakit süren bu hülyadan sonra bir yol kavşağında yalnız kalacaksın!.. Bir de sevinçli haber var İsmet Effendi, koy bakalım gönlünden koparı şu aynanın üstüne de vereyim sana müjdeli bir haber!..

(Gülizar'ın istediği çeyrek toslanmadığı için fal burada, yarım kalmıştır.)

Ragıp Gümüşpaşa

— A be bre Ragıp Effendi, çerez merez kengeros, kakkaroz mangoz oskeronoz toskiros.. A be sütlâç yüzülü, bâdem gözlü, tatlı sözlü Ragıp Effendi!.. Fahn fal ola, dileğin kabul ola, düşmanların yok ola, taraftarın çok ola!..

A be iki gözümün dörtte üçü Ragıp Effendi, başından mı desem, düşünden mi desem, bir korkulu kaza geçirmişsin!.. Yüksek bir yere çıkmış, yüksek adamların konuşmuşsun!.. Birdenbire yuvarlanmışlar seni aşağıya!.. Elinden mi, dilinden mi orası belli değil!..

Gözünde gözlük var amma, en bi-

yük yeri sen kapmışsın!.. Turşuyu kadayıfa karıştırmış ekşili tatlı yapmışsın!.. Gövdende ekzama olduğundan dolayı turşular sana dokunacak!.. Dört zaman sonra romanın, beş zaman sonra masalın okunacak!..

Zeki Müren

— Aygoş, vaygoş mayganoş... Yayganoşa haygoş toyginoş... Abe bre Zeki effendi, iki gözümün bir teki effendi!.. Cıgaramın ucunda tatlı eteş, nargilemin ucunda tünbe-ki effendi!.. Falların fal ola, malların bal ola!.. Kızlar, tabağında süt kaymağı, kekler sofranda hardal ola!.. Kızları gördükçe gülesin, erkekler gördükçe bükülesin, Gülizara bir iki buçukluk sökülesin!

A be Müren Effendi!.. Gönülden veren effendi!.. Tatlı dilin, güler yüzün, hem dudağın, hem yanağın,

hem de gözün, titreyişin, oynayışın, cilven-nazın.. yürekleri balon gibi patlatacak, toy kızları ilvan ilvan atlatacak, kadınları hasedinden çatlatacak!.. Patlasınlar, çatlasınlar işallah!.. İşallah de Zekiciğim işallah!..

— İnşallah şekerim!

— Şeker olasın fıstık ilen yenesin, piyadeden süvariye geçesin, gamsız ata binesin!.. A be bre Zeki effendi, güvercinden kormuşsun karakuşa bakmışsın!.. Destelediğin çiçekler elinde, bestelediğin şarkılar dilinde kalmış!.. Beş zaman sonra yüreğin kabar kabar olacak bir sıkıntı geçireceksin!.. Senin sıkıntını dert edenlerden güzel bir hanım kız var: Yoluna girer yol verir, koluna girer kol verir!..

Tosla bakalım Zeki effendi, bir tekerlek daha da söyleyim en müj-dell haberini!..

— Bak karıcığım, sana yılbaşı hediyesi bir hizmetçi getirdim!

Ekrem Alican

— Harrez ferrez mingiroz, hongeroza langez, ofkeronos tofkiros! A be Ekrem Effendi, fahn fal olsun, emeğin makbul olsun!.. Sen âleme serdar ol, âlem sana kul olsun!.. Yedi çocuğun olsun, altısı tombul olsun!.. Sekiz güzele vurul, üç tanesi dul olsun!..

A be bre Alican effendi!.. Senin bir düşmanın var: Genel Merkez mi desem, onbeş teres mi dısem, yoksa herkez mi dısem, bilemem. Yüzünden severler, arkandan söverler. Sevenler nur olsun, sövenler kör olsun işallah!..

Bir çetin yola düşmüşsün Ekrem Effendi, hükümet kapısında çetreffil bir işin var!.. İşin iş amma, işin içinde daha başka işler var! Tutkalla yapıştırılmış kirişler var!.. Çocuk bekliyen dişler, ısırmaya hazır dişler var!..

Kadının iyisi Aşe, odun iyisi meşe, yerlerin iyisi köşe, askerın iyisi paşa demişler!.. Ellini maşalardan, başını paşalardan sakın Ekrem Effendi!..

Sana büyü yapmışlar, üç yolun ortasına gömmüşler... Evinizin tavanına domuz yağı sürmüşler, sandığınızdaki bohçayı yedi yerden dürmüşler!.. Üç yolun ortasındaki tılsımlı kâğıdı bul, limon tuzu, baca kurumu, paşa tükürüğü ile bir havana koy, mâcun haline gelinceye kadar döv!.. Üç kuluallah bir elham okuduktan sonra üç sabah birer parmak ye, hiçbir şeyin kalmaz. Yazın yeniden yazılır, yoluna ikbal-ler düzülür, bütün tılsımlar çözülür!..

Kasım Gülek

— A be bre Kasım Effendi!.. Bir bunca müddet, bir bunca eyyam, bir bunca şiddet, bir bunca seyrân, gezdin âlemi... Kâh yalın ayak, kâh başı kabak, kâh atlas döşekte, kâh rahvan eşekte, bunca vilâyet, bunca memleket dolaştın!.. Dağlara çıktın, yollara düştün, çaylardan aş-tın... Vardın bir şehre: Her yanı yanmış, sinek dadanmış, İnönistanmış!.. Her yanı pazar, değmesin nazar, herkes biriyle kolkola gezer... Dediler: Derviş, ne semtten gelişt? Var mı sende iş?.. Dedin: Seyyahım!.. Sadık-ı Rahim!.. Kendime şahım, başta külâhım!..

Baygın yığını hemen ayılttın, kâh bir bardak su, kâh damla damla ter oldun!.. En başa geçip, sekreter oldun!.. Sisler dağıldı, duman değişti... Devirler döndü, zaman değişti... bütün işlere baş yeter oldu, başkası geldi sekreter oldu, senin durumun beş beter oldu!..

Önce çatıldın, tuza katıldın, pula satıldın.. korku belâsı evden atıldın!

A be bre Kasım effendi ayın on-beşi atının başına doğmuş!.. Nê var ki at bir tane süvari dört!.. Dördü-nüz binseniz at yürümez, biriniz binseniz üçünüz yaya kalırsınız!.. Bu işi hallettiğiniz zaman atın başına doğan ay, yüreğinizin ortasına da doğacak!.. İşallah de Kasım effendi işallah!.. Hem deveyle hem de devle güreşirsin maşallah!..

İĞNELİ FİÇİ

Lidernâme

Madde: 1) Politika meydanı ve demokrasi atı sadece Millî Lider'e aittir. Ondan başka hiç kimse hiç bir sebeple bu alanda at oynatamaz. Oynatmak istediği zaman seyislerin birinci vazifesi, süvariye atından düşürmek ve yaya bırakmaktır.

Madde: 2) Süvari Lider, bindiği atın seçmesini her ne kadar hiç bir zaman açıklamazsa da herkes bu hayvanın, açık rejim soyundan saf kan bir İngiliz tayı olduğunu kabul etmeye mecburdur.

Madde: 3) Lidere itiraz etmek, atına karşı gelmek demektir. Liderin atına karşı çıkanlar Anayasayı çiğnemişçesine ceza görürler ve liderin atının ayakları altında çiğnenirler.

Madde: 4) Süvari Lider, her hangi bir seyisine «Eşek» derse o muhakkak eşektir. Aynaya veya kimlik kartına bakmaya lüzum görmeden:

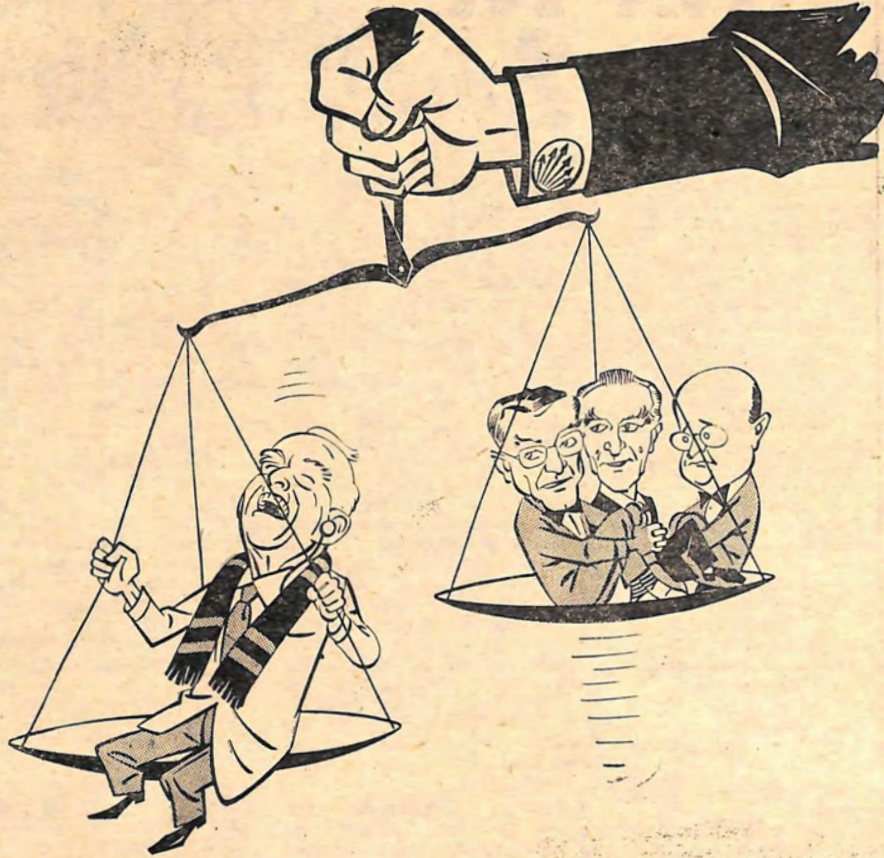
«— Evet efendim, ben hakikaten eşeğim!... Hem de eşşoğlu eşeğim!... Tesbit ve teşhisinizde her zamanki gibi isabet buyurdunuz!...»

Diyecek ve eşek olmayan bütün seyisler «Eşekoğlu Eşegi» ön ayaklarıyla alkışlayacaklardır.

Madde: 5) Süvari Liderin sesi, resmi, ismi, gölgesi, kokusu ve bütün yakınları dokunulmazdır. Dokunulanlar dokuz defa tövbe ve istiğfar etmeden, yirmi dokuz defa liderin uzengilerine kapanmadan affedilemezler. Affa mazhar olmayan kişi seyis olamaz.

Madde: 6) Süvari yetişmek üzere Liderin yanına seyis yazılanlar her şeyi Liderin izniyle yapmak mecburiyetindedir. Liderden izin alınmadıkça kimse atları tumar etmek şurda dursun, karısını

Piyasada âyarı bozuk teraziler çoğaldı. (Gazeteler)

YAZISIZ

bile tumar edemez. İzin kâğıdı bulunmayan seyisleri yatak odasına kabul eden hanımlar, «Kadınlar Kolu Hissiyat ve Haysiyet Divanı» tarafından derhal ihraç edilirler.

Madde: 7) Süvari Lider, uysal hayvanları çok sevmesine rağmen uysal insanlardan da hoşlanır ve İnsan Haklarına son derece bağlıdır. Fakat kimleri insan olarak kabul ettiğini ancak kendisi tayin eder. Liderin özel hükümlerine saygı göstermeyenler müebbet kine mahkûm olurlar, yalnız bu dünyada değil, öteki dünyada da Liderin semetine yaklaşamaz, atını tumar edemez, çizimlerinin tozunu alamazlar.

Madde: 8) Lidere karşı li-

derlik adayı göstermekle kâfir olmak arasında hiç bir fark yoktur. Lider seyislerini de, baş seyislerini de kendisi seçer. Kendi yaşadığı müddetçe başka bir liderin ortaya çıkacağını düşünmek, demokratik günahların en büyüğüdür.

Madde: 9) Lider, «Bu memleket ancak atların seyisleriyle ve seyislerin kaşağısı ile kalkınır!» dediği zaman bu bir vecizedir. Süvarisinin ve çizelerini dinlemeyen bütün seyisler afaroze edilir.

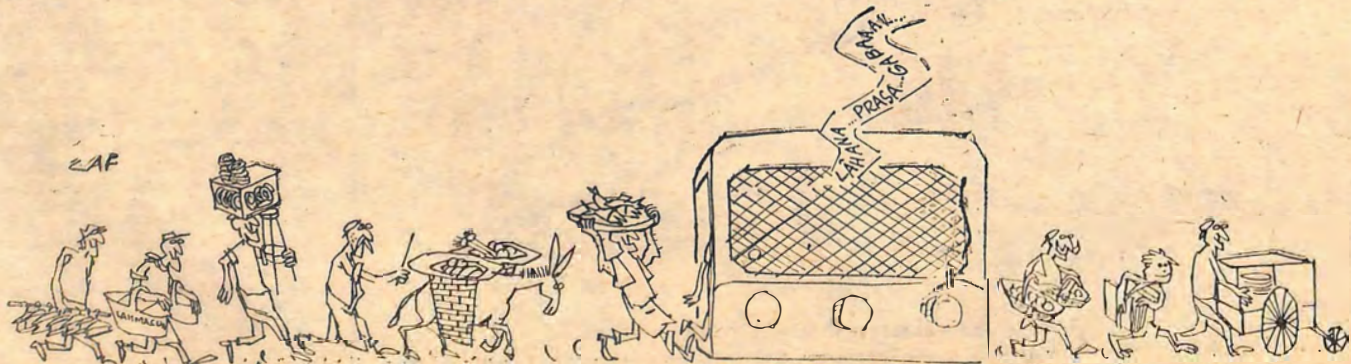
İşbu 9 maddelik tüzük, bütün seyislerin oy birliği, boy birliği, soy birliği ile düzenlenmiş ve kabul edilmiştir. Tüzük aleyhine hiçbir makama itiraz edilemez!...

Aşk kamufllâjı

Ablasının nişanlandığı adama göz koyan Aydınlı bir genç kız, aşk ateşiyle yanıp tutuşmaya başlamış. (Aman ne ateş, ne ateş!...)

Nihayet bir akşam gizlice ablasının elbisesini giyerek karanlıkta, o civarda oturan eniştesinin odasına girivermiş. Karanlığın yoğunluğundan mı, arzuların çoğunluğundan mı, yoksa ablasına benzemek için yaptığı makyajın ustalığından mı, eniştesi hiçbir şeyin farkında olmamış. Baldızını, nişanlısı zannederek en özel ve en güzel davranışlarla kabul etmiş!...

«Bayram değil, seyran değil eniştem beni niçin öptü?» diye bir söz vardı... Anlaşıyor ki, bundan sonra yukardaki sözü «Bayram değil, seyran değil baldızım bana neye geldi?» diye değiştirmek lâzım.

Reklamlar geçidi!

Volter Ne Demiş? Rıfat Ilgaz

O mu? Emeklidir, öğretmen emeklisi... Biz hoca der, geç-
riz. Bir zamanlar tarih oku-
turdu, sonra felsefeye döktü işi. Fi-
zik kimyaya da girmiş gençliğin-
de. Gönüllü edebiyat hocasıdır be-
nim bildiğim. Malmüdürlerinin ma-
tematiğe girdiği son yıllarda, inat
olsun diye son sınıflara matematiğe
de girdiği söylenir. Edebiyattan hoş-
lanır ama, Türkçeye başı hoş ama-
sa gerek... Öz Türkçe sözcükler bir
yana, düz Türkçeye bile yakın de-
ğildir dili. Katıksız bir Karadenizli
ağızlı konuşur, vurgusuna, baskı-
sına kadar... Eliyle, koluyla, omuzla-
riyle konuşur Türkçeyi. Yeterli ağız-
lı bir Fransızca konuşması da
vardır hocanın, adamı yerlere ya-
tırır!

İdris hoca, emekliye ayrıldı ayrı-
lalı, halk derhanelerine gider gibi
kahvelere, içkili lokantalara dadan-
dı. Öyleye kadar İkbal'de, öğleden
sonra Meseret'te, akşamları da Sir-
kecinin içkili lokantalarında...

Geçenlerde Divanyolundaki bir lo-
kantada çıktı karşıma.
«Oooo, hocam!..» dedim, «Gittikçe
çevreni genişletiyorsun!»

Bir karadenizli gülüşüyle dudak-
ları yayılıverdi:

«Sen kulak asma genişlemeğe..»
dedi, «Bostan dolabından yeni kur-
tulduk. Kolay kolay genişleyemeyiz
biz! Alışmışız kendi mihverimizde
dönüp durmağa. Açılısak açılısak bu
kadar açılabiliriz, Sirkecinin Di-
vanyoluna! Eeee? Ne var ne yok ga-
zetelerde bakalım?»

Hocanın özelliklerinden en önem-
lisi de budur: Gazetelere, gazeteci-
lere boş vermesi...

«Bir şey yok!» diye geçiştirmek is-
tedim.

«Yok ha!» dedi, «Olması lâzım!»

Garsona bakındı, elindeki şemsi-
yeyi vermek için.

«Ne olursa olsun!» dedi «Biz ho-
calar düşünce sınırlarımızı müfre-
dat programına göre ayarlamışız.
Kolay kolay dışına çıkamıyoruz. Ku-
ral dışına çıkan biriyle karşılaştık
mı, tüylerimiz diken diken olur.
Korkaklığımızdan değil bu! Kafa

plânımızdan. Tabiatteki bütün fi-
ziksel olaylar, ancak fizik ders ki-
taplarının yazdığı kadardır bize gö-
re. Daha çoğunu öğrenmeğe kalkış-
mamız, ilk önce okulun müdürünü
rahatsız eder. Bundan ne öğrenci
hoşlanır, ne öğretmenin anası, ba-
bası... Ders kitabına bağlanarakla
başımızın dış kalmasını sağladığını-
zı sanırsız. Memurluk bu!.. Basma-
kalıpcılık! Tarih memurluğu, coğraf-
ya memurluğu, fizik, kimya, mate-
matik memurluğu... Hele hele politi-
ka memurluğu... Emeklilik demek,
bostan beygirinin, koş mlarından
kurtulması demektir bir bakıma...
İlk günlerde tatlı sarhoşluğunu duy-
sak bile, yavaştan yavaştan bunun
da alışkanlığı başlar. İnsan kırk yıl
bostan dolabına koşulu kalır da, ko-
şumlardan kurtulunca dikine doğ-
rusuna gidebilir mi kolay kolay?..»

Elindeki şemsiyeyi garsona uzatır-
ken:
«Yalnız şu var ki...» dedi, «Öğ-
retmenin memurdan bir farkı var-
dır: Bugünlerde kendi durumlarını
artık öğrenmiş olmaları!.. Ne bos-
tan dolabı kalır bundan sonra, ne
koşumlar... Ne ise, geçelim bunla-
rı. Sen iyisin ya!..»

Kaşkolünü, şapkasını da verdi
garsona. Omuzlarını ileri geri oynat-
ıp lokantanın sıcaklığını ölçtükten
sonra sıyrıldı paltosunu, garsonun
kucağına tutuşturdu. Ben tam bu-
yur edecektim ki, bütün masalardan
biris sözünü kalktı ayağa:

«Buyurmaz mısın hocam, şöyle!»
Gösterdiğim gevşeklikten ötürü
beni paylar gibi:

«Ya işte böyle!» dedi, bana mü-
saade!»

Öbür masalara çevirdi yüzünü:
«Uğrayacağım çocuklar!» dedi,
«Teker teker uğrayacağım masanı-
za!»

En yakın masalardan birine çök-
tü. «Garson! Çabuk bir servis!»

Hocanın sağlığı üzerinde ufak bir
konuşma geçti, sonra ne oldu ise
oldu, hoca birden Osmanlı tarihine
atladı:

«Çocuklar!» diye başladı, «Dördün-
cü Selim tahta geçtiği zaman kasa

tamtakırdı... Yeniçeriler alıştırılmış
bir kere... Tahta geçenden, cülüsiye
almazlarsa daha o gün kazana yapı-
şırlar. Medrese cülüsiye ister, ocak
cülüsiye ister, saray cülüsiye ister...
Ama işin tuhaf tarafı şu ki, Dördün-
cü Murad'dan hiç kimse cülüsiye
istemez! Biliyorlar ki Murad, savaşı
bir padişah... Nasıl olsa ordu talana
çıkacak. Onu daha ilk günden neden
sıkıştırırsınlar! Osmanlıda ticaret,
yok... Osmanlıda tarım yok ama, Os-
manlıda yağma var! İstemiyoruz di-
yorlar, senden cülüsiye istemiyoruz!
Yook diyor Murad, vereceğim, töre
bozulmaz!.. Sarayda ne kadar altın
takımlar varsa, ne kadar altından
çatal, kaşık, tabak varsa dooogru
Darphaneye!.. Hemen para bastır-
lıp dağıtılıyor bol bol cülüsiyeler!
Vereceksin arkadaş, mutlaka vere-
ceksin! Ağalık vermekle, yiğitlik
vurmakla!..»

Osmanlı İmparatorluğunun en
cimri padişahı kimdir biliyor musu-
nuz?»

Herkes sıradan birer isim attı or-
taya:

«Yavuz'dur!»

«Yok Yavuz değil, Fatih!»

«Abdülhamid değil mi?»

«Vahdettin!»

Hoca:

«Bırakın sallamay!» dedi, «Kimin
kellesi gitti Osmanlı padişahların-
dan? Yeniçeriler kimin leşini yerle-
de sürüklediler?»

«Genç Osman'ın!» dediler hepsi bir
ağızdan.

«Tamam!» dedi, «İşte bu padişah!
En pintisi, en cimrisi bu! Verme-
diği için gitti. Vereceksin! Padişah-
lık, derebeylik bu demek... Verecek-
sin ister istemez!»

Hocanın masasındakilerden biri
direnir gibi oldu:

«Hocam!» dedi, «Kimin malını ki-
me veriyorsun?»

«Kimin malını veriyorsan ver! Ve-
receksin! Bizde hüküm süren hâlâ
bu anlayış!.. Bu padişahlık, bu dere-
beylik, bu ağalık anlayışı. Memleke-
te bir şey getirmek mi istiyorsun.
Önce bunu yıkacaksın! Demokrasi,
demokrasi... Biz hâlâ verecek a-

damı arıyoruz, hâlâ başımızda cülü-
siye dağıtacak bir padişah, hedie-
ler verecek bir derebeyi, sofrasın-
da kuzu ikram edecek bir ağa arı-
yoruz. İktisattan, maliyeden anla-
dığımız da hep bu!.. Cülüsiye, he-
diye, armağan, bahış, yardım!..
Haydi içelim çocuklar!»

Hocanın birinci masada işi bit-
mişti, geçti ikinciye.

«Garson!»

«Bak oğlum!»

«Bir servis getir!»

«Ne balığın var?.. Tekir mi? Sen
gümüş yap hocaya... Tekirde iş
yok!»

Önce fıslı halinde hal, hatır sor-
malar... Sonra hocanın yükselen se-
si:

«Öyle sade suya baş çorbası yok!
Öyle sade suya hürriyet yok! Köy-
lülü toprak istemez, hürriyet ister
ha!.. Köylü okul istemez, hürriyet
ister ha!.. Köylü kalkınmak istemez,
hürriyet ister ha!.. Köylü toprak a-
ğasının vergi vermesini istemez, hür-
riyet ister ha!.. Yok böyle şey
çocuklar, köylü bunları istiyor
ya!.. Aldatılmıştır, ya da bunları söyle-
yenler köylü değildir. Olmaz böyle
şey!.. Evsiz, ekmezsiz, donsuz, göm-
leksiz insanların hürriyet istemesi-
ne siz inanıyor musunuz?.. Böyle bir
insanın hürriyete bir ihtiyacı kal-
mış mıdır? Bilirsiniz hikâyeyi, de-
ğil mi? Teknesinin başında un ele-
yen kadının dişi ağrıyormuş. Koca-
sı kurmuş masayı odanın bir köşe-
sine, demleniyormuş ufaktan ufak-
tan!»

«Karı,» demiş, «Bir tek de sen
yuvarla, bak nasıl geçer dişinin ağ-
rısı!»

O kadar ağrıyormuş ki, kadınca-
ğın, can havliyle yapışmış kadehe...
Üçüncü kadehte Şam yolu dümdüz!»

Kocası bir ara: «Yahu» demiş, «u-
nu sen nereye eliyorsun, tekeden
dışarı mı?»..»

Kadın tutmuş ya kafayı... «Heey
koca, koca!» demiş, «Bundan sonra
bana her yer tekne... Anladın mı?..»
Donsuz, gömleksiz, evsiz, ekmezsiz
adamın ne hürriyeti olur? Böylesi
için her yer tekne değil mi?»

Hoca zurnaya «zırt!» dedirtecek
yeri bildirdi, kalktı masadan:

«Haydi hoşça kalın çocuklar!»

Üçüncü masadan buyur ettiler bu
sefer de:

«Geç şöyle hocam, köşeye!»

«Garson!»

«Raki ver bize!»

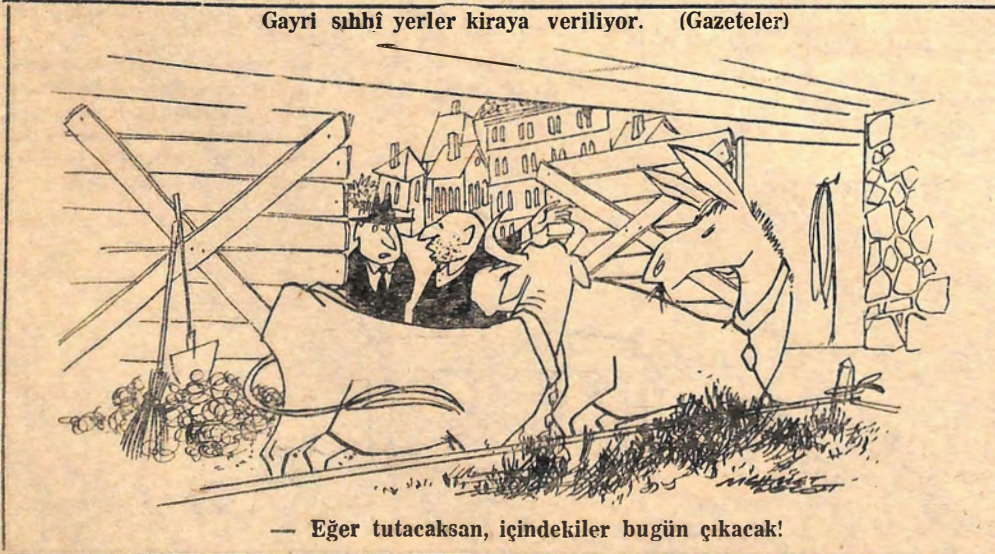
Hoca artık tam Karadenizli idi,
gözlerinin bebeğine kadar. İçkinin
verdiği alevle, şimşek şimşek çaki-
yordu bakışları. Hoca yalnız ağız-
le, kaşıyla, gözüyle, yüzünün çizgi-
leriyle değil, elleriyle, kulaklarıyla,
sağlı sollu omuzlarıyla konuşuyordu
artık!

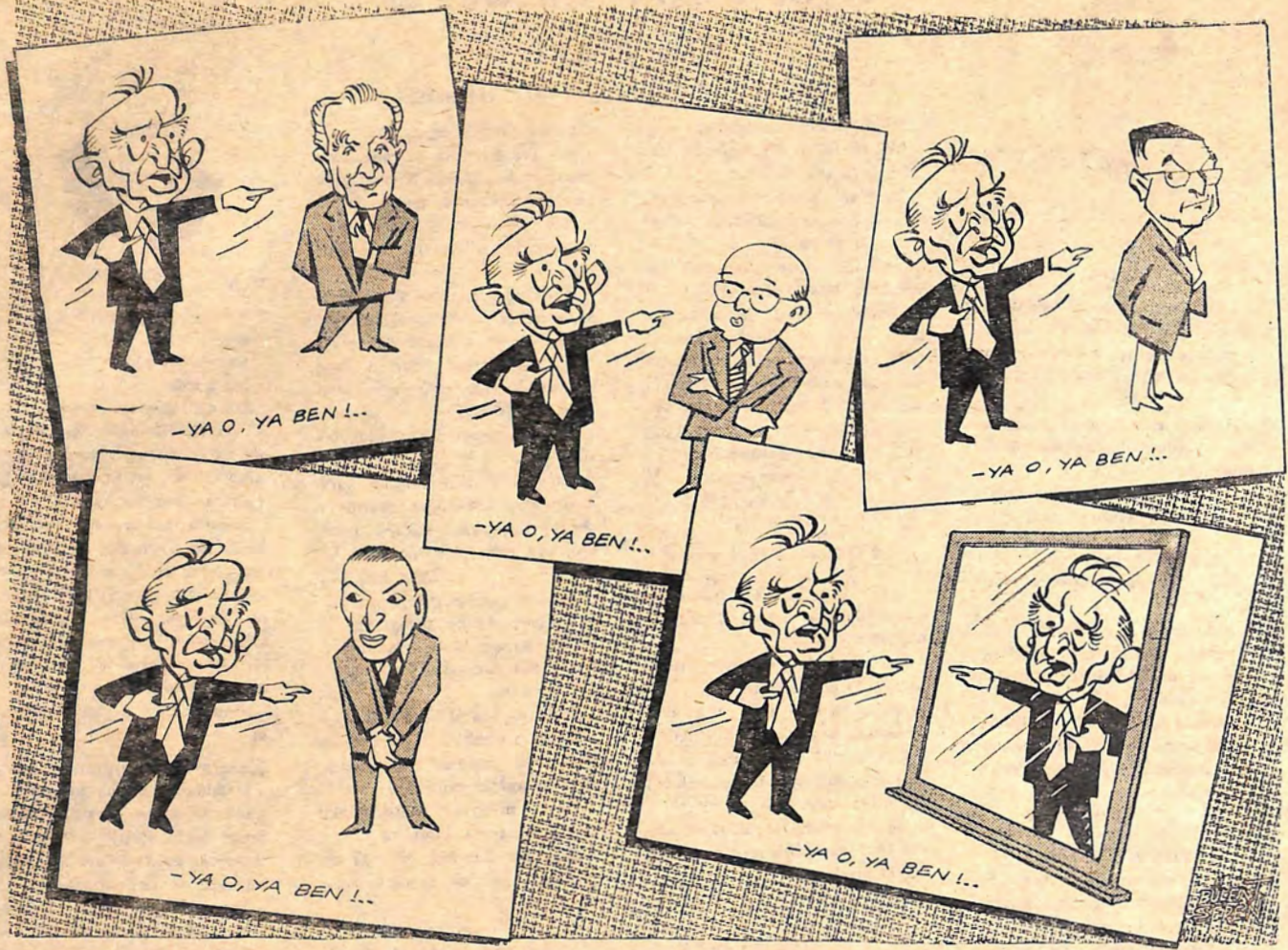
«Hocam!» diye sordular, ne var,
ne yok Ankara'da?»

Duyamazlıktan geldi, başladı an-
latmaya:

«Bizim oralarda domuz avına da
çıkır uşaklar. Pilursunuz domuzu piz
eti için teyul, muzurluğu için vur-
rız. Haçan bir mısır tarlasına do-
muz girer, sen hayrını göres n tar-
lanun! Gene ha böyle bi gün pizum
uşaklar sürek avına çıkayiler. Avcı
başı, ula uşaklar deyi, haçan ki gar-
şidan domuzum biri söktü geliyi.
Hakkından geleceğine gözünü z ke-
seyise ateş edecesiniz. Faktiniz do-
muz hâşâ huzurunuzdan domuzum
hâlisi... piçimine getiremiyilsiniz te-
tiğe el atmak yook! Yaralayup da
bıraktınız mu domuzi, dumandır
haliniz! Yaralı domuzun önüne du-
rabilene aşk olsun! Pirakalum da
domuzi, geçelim Voltere! Ne demiş?
pileyisunuz teğil mi?.. Siz bilmiş-
siz nara eder, bunu 27 Mayıs
yapanlar pileceyidi ki... Eeee... Va-
kit geç oldu. Hadi, hoşça galun ço-
cuklar, hoşça galun!..»

Gayri sıhhi yerler kiraya veriliyor. (Gazeteler)

T EKNE kazıntısı evlâtlara eren, torunlara karışan, o ciğerpelerleri pek seven paşalar, beyler, yıl başı yaklaşınca tuttururlardı.

— Karşı mağazalarına oyuncakların günası vürüt etmiştir. Beğendiklerinin bir kaçıını alarak köftehaneleri sevindirelim!..

Daireye giderken evdekilere taltimatı verirler:

— İkinci üstü, Tünel başında gözükücü Verdoux Efendi muhlıblımlıza gelip mülâki olun!

Kerime ve gelin hanımlar bu teklife fit ama valîdeleri ve kayınvalîdeleri hanımefendi derhal sakızı çığner:

— Annem bir şey derse diye çekiniyorum. Raya'ların yortusu yakın; o tarafa geçmemiz istemez, günah sayar...

— Beyoğluna çıktığınızı nereden duyacak. Çapadaki Hürşit paşalara gidiyoruz dersiniz, olur biter yahu!

Ve miadında çarçabuk hazırlanırlar; köprüyü geçerken vapur düdüklilerinden, caddelerde tramvay varacılarının borularından ürker diye huyluca Şahin'le Ceylân arabaya koşmaz. Emektar Marko ile Şişko'ya razı olunur, camlı geniş kupuya cüm-bur cemaat dolunur. Beyoğlu boylandı.

Bacasızlar körüklü çalgıları, kurdandan askerleri, çiftlik takımlarını,

karnına basınca (Mama) diyen bekleri beğenmez de beğenmezler; pırl pırl nesnelerle donanmış çamlardan, melek timsallerinden, Noel babalarından şaşmazlar, bunlar Hristiyan harcı sayıldığından katliyen alınmaz, zümbül bebek tohumları ağlaya ağlaya ter ter tepinirlerdi.

Yeni yılın arifesinde, akşama doğru Bonmarşeden mutlaka bir dido-

kuk müşavirlerinden Hallacıyanın (Meşrutiyette mebus ve nâzır olan) kardeşidir derlerdi.

Yılbaşında babamın ahbablarından bana da hediyeler sökün ederdi. Meselâ Rejl idaresi erkâmından İngiltereli doktor Niyemira, kule şeklinde bir saat yollamıştı. Gecele-ri içinde balınımundan kandil yanar, rakamlı karpuzu döner, saatleri ve

kırması, tatlı su frengi enstitütör-lierin genci, iltiyarı izinle gider, günlerce görünmezlerdi. (Kurtlarını dökcekler) denerek hoş görülürdü.

Dayızademin kısacık boylu, kambur, sözüm yabana İsviçrelli, Madam lanş isminde, 65 lik bir mürebbyesi vardı. Aylar geçer, evine gıtmaz ve lâkin her yılbaşı bağlanan durmaz.

Bir defasında öyle bir dönüş döndü ki, kafası bağlı, kolu boynuna asılı, üstelik, topallamada... Güya Parisli bir familyaya davet edilmiş. Kordiplomatikten bir ekselâns şampanyayı vermiş, verniş, onunla polkade iken parkelerde ayağı kayıp yüz üstü kapaklanmış...

Martaval olduğu besbelliydi. Şarabı çekip çekip kör kandil, merdivenden mi yuvarlanmış, yoksa bodruma mı düşmüştü, kim bilir?

Ecnebler Union Française'de Teutonia'da, Cercle d'Orient'da falan toplanıp o geceyi cümbüşle geçirirlerdi. Türklerden oralara ayak basan enderdi. Büyük gazinolardaki eğlencilere, sabahı etmelerde bizlerden karışanlar yok gibiydi.

Gece yarısı olunca ışıkların sönmesi, yeni senenin kutlanması mı? Ne gezer!.. O zaman İstanbulda elektrik nerede?

Sermet Muhtar ALUS

eski yılbaşlarına dair...

na rastlanırdı. Boru gibi fesli, sivri kara sakallı, yüzü karagözdeki şal tüccarı Acemin tıpkı eşi, Sallsbori biçiminde up uzun paltolu...

Lâvanta dairesinin bir köşesine dikilir fotoğraf çektiriyormuş gibi poz alır; alaparlıyzen aksanla tezgâhta seslenir:

— Un vendeur ici!..

Hayli alış verişten sonra elleri, koltukları paketlerle dolu, pür telaş dışarı fırlar, saatlerce Cade-i kebirde dörtmala bir aşağı bir yukarı dolaşırdı. Düyunu umumiye hu-

daklıkalrı gösterirdi. Topçu daire-sine memur İmhoff Paşanın, Hüseyin Rahmi merhumun (Mutallâka) romanından Almancaya tercüme ettiği, ve (Die Geschidene) adı ile bastırıldığı kitabı hâlâ kütüphanemde-dir. İstihkâm dairesindeki Almanya-lı Auler Paşanın hediyesi (Stereos cope) ile kutuları da... Belçika muharrirlerinden, Türkçe de dahil 12 dile âşına General Neyt Brükselden her sene koca koca resimli seyahatnameler gönderirdi.

Yıl başları konaklardaki frenk

Geçen Yılın En Güzel Fıkraları

Bedii Faik

Özet!

Demokrasi yatağa düşmüştü. Birkaç gün kocakarı ilaçları verdikten sonra nihayet doktor çağırıldılar. Gelen doktor İnönü idi.

Hastayı evirdi, çevirdi, dinledi. Ve sonra başını salıyarak söylendi:

— Seni ben dahi kurtaramam!
1 Haziran 1962

Havacı!

İnönü şimdi de uçak kullanıyor.

Gazetelerin yazdığına göre, Erzuruma giderken bindiği uçağı bir müddet idare etmiş!.. Eyvaaaah..

Halbuki biz de tam aksine, kendilerinin memleketi «yukarıdan» bakmaktan vazgeçmelerini bekliyorduk!..

13 Temmuz 1962

Arifane Tecahül

Milli Savunma Bakanımız 14 lerin Brüksel'de toplanacakları haberi üzerine:

«— Tuhaf demiş, acaba neden yurt dışını seçtiler?»

Şey.. Nasıl anlatmalı bilmem ki..

Hani zâtâlinizin Milli Savunma Bakanlığını o kadar yakından görmeğe herkes kolay dayanamaz da...

6 Temmuz 1962

Sabancı kaydından..

Hürvatan arkadaşımızda okuduk:

Fatih'in nâşının nerede olduğu kesin olarak bilinmiyormuş!.. Belki bir faydası olur diye hemen hatırlatalım:

Bir de Prof. Fahreddin Kerim Gökay'a sormalı. Saklamış olabilir.

Malûm ya, 500 üncü fetih yıldönümünde Batı âlemi gücenir diyerek, neredeyse ışıkları karar-tacaktı!..

25 Ağustos 1962

Acımak!

İki Adanalı softa Gümüşpala-ya muska vermişler!..

İhtimal şirirlik muskasıdır. Belki de Karınca duası.

Ama ne olursa olsun, asıl tuhafı Palapaşanın muskayı öpüp başına koyması!..

Tanırım!.. Bu ne düşüştü!..

Aynı başta bir zamanlar Atatürk ordusunun kasketini taşı-yordu!..

27 Haziran 1962

Sayı ile..

Sayıli topluluklarımız var: Meselâ 147 ler, meselâ 14 ler, 23 ler, 38 ler, 63 ler..

Takvimli topluluklarımız var: Meselâ 27 Mayısçılar, 22 Şubatçılar, 31 Martçılar.

Ve hattâ artık anlaşıldı ki, hepsinin ikisi ortası dahi var: Meselâ adam 23 ler arasında ama, aslında 14 lerden... Meselâ Üniversitede kalanlar arasında ama, gerçekten 147 lerden.. Ve meselâ İnönü'yle demokrasi-sine bağlılık telgrafı ama, bal gibi 22 Şubat protokolünde...

Hâşih birer numarayız!..

8 Temmuz 1962

Prensip meselesi!

İsmet Paşa bütün mücadele hayatında aslâ tek ile iktifa etmemiştir:

Zafer mi, iki olacak: 1 inci İnönü, II nci İnönü.

Andlaşma mı; gene en az iki: Mudanya, Lozan...

Çift partili hayat mı? O da iki: Biri Serbest fırka, öbürü Demokrat partili...

Ve işte galiba bu alışkanlıklardır ki, başarısızlık mı: o da ille iki olsun istiyor:

I inci koalisyon, II nci koalisyon!..

7 Haziran 1962

Harakiri

İnönü grupta demiş ki:

«— Tek partinin en çalmlı zamanlarında, bedevi hayatı yaşayan komşularımız seçim üstüne seçim yaparken, ben odamda utancımın duvarlara bakamazdım.»

Hımm... Hemen Emin Paksüt'e haber vermeli. Malûm ya, bu ateşli zat, Gürsele bakıp «27 Mayıs'ı ihtilâlin liderine karşı savunmak bize düşüyor» diye hayıflanır durur..

Halbuki şimdi işte yeni bir dert daha:

İsmet Paşayı, İnönü'ye karşı savunmak, inkılâplar devrini o devrin Başbakanına karşı korumak da gene bize düşüyor!..

17 Haziran 1962

Daha neler göreceğiz!

«Dünya» da bir fotoğraf:

Yeni kabine Anıt - Kabirde... İnönü'nün yanı sıra F. K. Gökay da var!..

Atatürk, İnönü ve F.K.G. Aman yarabbi!.. Bu üçünün bir araya gelmesi, hayallerde dahi mümkün müydü?..

Haydi nihayet Atatürk'ünkü tabut. Ama ya İnönü?..

Hoş, bir bakıma onu da bugünlerde yaşıyor saymak kolay değil ya...

30 Haziran 1962

Bedii FAİK

Doğan Nadi

Kellim kellim...

Bay Cevat Fehmi Cumhuriyet gazetesi İki gözüm,

Durmaz dinlenmez boyuna yazı istersin. Halbuki ben buralarda tedavi ile uğraşıyorum, günü gününe bir şeyler yazmak, doğrusu, epeyce zor oluyor.

Kusura bakmazsan bunun kolaylığı var: Ben, pek inanmam ama, eğer mutlaka lâzımsa beş altı senelik gazete koleksiyonunu şöyle bir gözden geçiriver. Eline geleni ver mürettepianeye bir defa (hattâ bir kaç defa) daha koysunlar.

Memlekette değişen ne var ki...

Kurtlar ve dumanlı hava Kadınlara ve genç kızlara son günlerde artan tecavüz hâdiselerini tel'in etmek maksadıyla, Ankaralı ev kadınları bir sessiz yürüyüş yapacaklardır.

Yapsınlar, yapsınlar. Çok iyi olur. Belki de, bu suretle, tecavüzler azalır.

Yalnız, şimdiden söyliyelim de, günah bizden gitsin Hanımlarımız nerelerden geçeceklerse, oralarda, son derece sıkı emniyet tertibatı almalı.

Zira, malûm ya..

Kaş yapalım derken göz çıkar-mıyalım.

Tam yerinde

Yeşilay Cemiyeti (nâmi diğer içki düşmanları) orkestrası bir konser verecekmiş.

— Nerede dersiniz?

— Tabii Bakırköydeki Akıl Hastahanesinde...

Elbette öyle olmalı, Yeşilaycılar da akıllı hastalar dinleyecek değil ya...

İhtimal dahilinde

İstanbul limanına mazot dö-külmüş. Lâf değil bu. Tam altmış ton mazot. Yolcu Salonundan Salıpazarı'na kadar uzunla-masına, açtıkları gemilerin bağ-landığı şamandıralara kadar da genişlemesine, koca bir deniz parçasını mazot kaplamış.

Kim yaptı, kim etti?

Kim olursa olsun, mutlaka, Nasrettin Hoca'nın talebelerinden birdir.

Onun göle yoğurt mayası dök-tüğü gibi, bu da, hiç şüphesiz, «Ya tutarsa» hesabı yapmış ola-cak.

Hakikaten bir de tutsaydı!

Doğan NADİ

YAZISIZ

(Zeki Beyner'in bu karikatürü Roma'da açılan Milletlerarası sergide armağan kazanmıştır.)

Cık!

Hani alaturka bir «hayır» diyişimiz vardır: Kaşlar kalkar hilâl hilâl, alın kırışır satır satır, çene de alt dudağı üst dudağı bindirerek hacı yatmaz hacı yatmaz kalkar iner. Çocukluğumuzda büyükler sahte sahte «Aaaaa, öyle hayır denir mi» derlerdi, sanki bütün alaturkalığımız bundaymış telâşıyla...

İşte ben öyle «cık» diyorum. Ya-rın C.H.P. kongresi, öbür gün Kurultay, daha öbürsü güüün... Allah bilir ne olacağını... Kurultay için «cık» diyorum ben!.. Kasım Gülek'le telefonla konuştum. «Abicim» dedim, «hem sizin, hem bizim hallerimiz çetin... N'oolacak hallerimiz?» «— Şey...» dedi. İnancılı çıkıyordu sesi telefonda... «Şey... Eğer Kurultay bizim ihracımızı tanımazsa, bu C.H.P. için bir dönüm noktası olacaktı. Kurultay için de tarihi bir karar...»

«Cık» derim, «cık», Gülek abicim.. Sen bana hani her seyahatinde, çelik renkte uçak resimleri gönderiyorsun ya daha havalanırken, o çelik renkte uçakların delip geçtiği bulutların üstündesin hâlâ düşüncende. Geçici sepetlenmenize karşı

gelmiyecektir kimse, içinden gelmek istese bile... O dönüm noktalarının her köşesinde kor kırmızı «dur» ışıkları yanıyor! Tarihi kararlara gelinceeee... Tarihisini de gördük, tarihi olmyanımı da gördük. Yalnız abicim, sende bu pembelerin en toz pembesi iyimserlik neye dayanıyor? Neye dayanıyorsa göster de, biz de dayanalım o dayanağa...

Ben sana söylüyeyim ne olacağını.. Biraz biraz omuzlarda taşınacaksın. Biraz biraz dalaşacaksın. Biraz biraz öpüşeceksin. Biraz biraz ağlaşan olacak. Ondan sonra: «Ya ya ya, şa şa şa...» Çok yaşayan... sen olmyacaksın! Çok yaşayan şimdiye kadar yaşamış zaten, alışı çok yaşamıya!

«Cık» diyorum onun için Gülek âbi, cık, cık, cık!

Keşke!

Bir düşmanı:

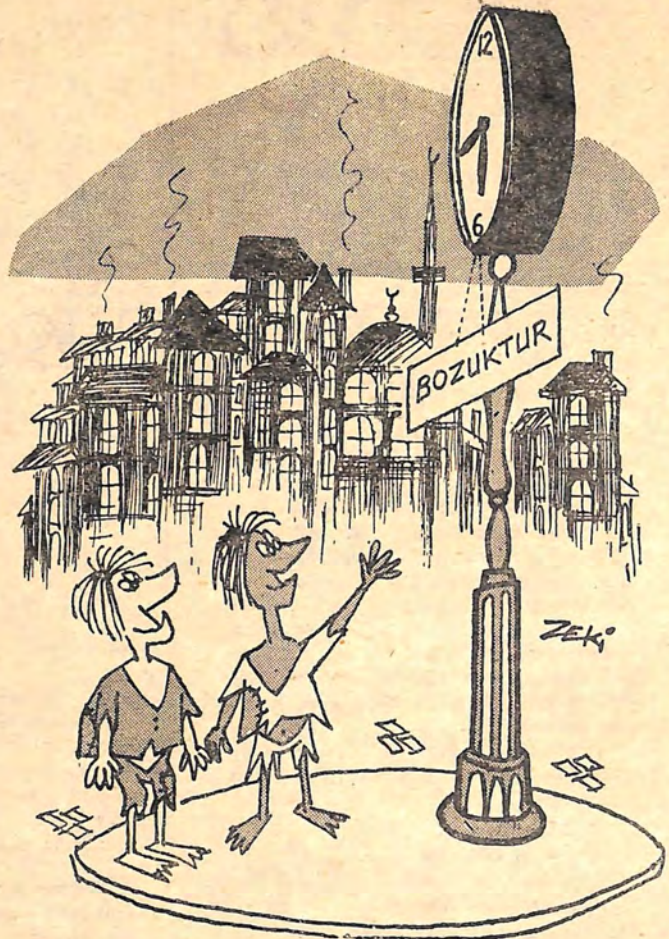
«— Eh nihayet Feyzioğlu da alelade bir doçentti eskiden!»

Bir dostu:

«— Eh, nihayet Napoleon da alelade bir teğmendi başlangıçta!»

Vatandaş:

«— Aaaaah, keşke herkes başlangıçtaki alelâdeliğinde kalsa!...»

—Eyvah!.. Şimdi yeni yıla nasıl gireceğiz?..

Hiç sayma!

(NOT : Bu mektup Kurultay öncesi yazılmıştır. - AKBABA -)

Her dakika hiçe sayılıyor. Sokakta da, dershanede de, tershanede de... Beyaz perdenin hayalinde dahi hiçe sayılma gücüne gidiyor...

Fatih Filmi: Çatık kaşlı, gürlü bir Fatih emirler veriyor, eliyle İstanbul surlarını işaret ederek, oklaştan bir parmakla... O işaret surları yıkmaya yetiyor prodüktörlerin hayalinde... Bileği meydana çıkmış, bileğinde nah bu kadar bir kol satı var koca Fatih'in pek ucuz cinsinden!..

Ne aktörü rahatsız etmiş bilek satı, ne rejisörü, ne prodüktörü.

2) Allah Allah, kabahat Fatih'in kabahati. Bir bilek saatinin bile düşünülmediği devirde, kocaman ülkeler zaptetmeğe kalkacak ne var?.. Geçen gün arkadaşlar içli bir yerli filme gitmişler ve içlenmişler. O arada bir noktacıya takılmışlar: Filmin dramatik kahramanı, Amerikadan bir otomobil getiriyor. Filimde geçiyor bu... O otomobili gümrükten çıkarınağa uğraşıyor. Otomobilin plâkası nah bu kadar «İstanbul H.» plâkası.

Politikacılar bize uzun zaman istediklerini yutturdular... Sıra filimcilere mi geldi? Yalnız politikacı beylere söylediğimizi onlara da nâcizâne tekrarlıyalım: Toplum o kadar kendine sahip ki, ne kadar usta «yuttu-

rucu» olursa olsun, yutmuyor artık, yutmuyoooooor!

Mersine!

Mersine'si iyi işin. Gidişin ama bu kadar «tersinesi» olmaz. Japonya'da bir yarışma. Bizim bir mimarımız katılıyor. Aylarca hazırlanıyor. Projesini yapıyor. Paketliyor ve... göndermiyor.

Çünkü efendim, üzerinde çalışmış olduğu Düralit plâkalar ıve bilmem ne kâğıdının memleketten çıkabilmesi için özel ve «ökçeli» bir müsaade falan filân... lâzımınış...

Müsaadenin «ökçeli» sini «ökçesizi» lâzım mı, değil mi bilmem amma, herhalde bir şey lâzımsa, bu zamanda, bu zihniyetle ölmeniz lâzım fiiceten! Ölmüyoruz da iştelik!..

İane!

Radyoda bir konuşmanın ücreti ne biliyor musunuz?.. 30 lira! İnanzamsanız sorun..

İdarecilerden biri saçını başını yoyuyordu:

«— Yahu iane toplar gibi konuşma topluyoruz. 15 dakika süren bir konuşma 15 dakka hazırılanmaz ki... Gidiyorsun profesörüne, falanca konu hakkında bir konuşma ezgıyla diyorsun. Otuz lirayı teklif etmeğe utanıyorsun. Hatır için yazdırıyorsun. Koca bir müessese hatırla nasıl idare edilir?..»

Nasıl mı?.. İşte, edildigi gibi!

Nimet ARZIK

— Söyle bakalım, hangisini istiyorsun?..

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 1896 metre kısa dalgadan İstanbul, 6981 metre uzun dalgadan Halk Partisi Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Stüdyomuzun gezici mikrofonu, geçen hafta nerede dolaşırsa hep hüznü ayrılık türkülerini dinledi. Günlük olayların heyecan seline kendini kaptıran ses ve söz yıldızlarımızın bu türkülerine siz «Ağıt» da diyebilirsiniz.

Seyircilerin karşısına her zaman ayrı biçimlerde çıkarak onların ilgisini ve sevgisini kazanmaya çalışan siyaset oyuncularının Başyıldızı, Büyük Kurultay Kongresinde kendisini gölgede bırakacağı vehmini duyduğu en ünlü ses yıldızlarını kumpanya dışına atmak zorunda kaldı. Onun bu özel tutumudur ki diğer ses yıldızlarında da haklı bir endişe, derin bir üzüntü yarattı. Bu hafta dinleyeceğimiz türkülerin biraz acı, biraz buruk oluşunun sebebi işte bu yüzdendir. Günahı «Sebeb» in boynuna diyor ve programımızı açıyoruz:

Çok tatlı, çok neşeli bir telgrafla İsmet Paşa'ya ve partisine vedâ eden Falih Rıfkı Atay karşınızda:

Gidiyom ellinizden,
Kurtulam dilinizden,
Yeşilbaş ördek olsam,
Su içmem gölünüzden!

Parti dağlarında bir top kar idim,
Yürü Paşa yürü, senden farıdım!..

Ateşli köz öldürür,
Sürmeyi göz öldürür,
Yığıldı bıçak kesmez,
Bir acı söz öldürür!

Devrimci bir ruhtum, ayrıldım tenden,
Yürü Paşa yürü, soğudum senden!...

Falih Rıfkı Atayım,
Önce kime çatayım?
Siz aşı pişiriniz,
Ben soğuk su katayım!

Ağzımı açarsam bilmem nicolur!
Nice yüce dağlar birer hiç olur!

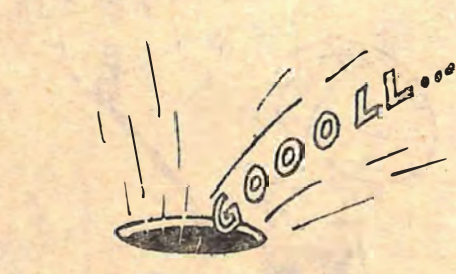
Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Turgut Göle'nin okuduğu şarkıdan duvgulan diğer kader arkadaşları Avni Doğan, Nihat Erim, Kasım Gülek) Yüksek Haysiyet

①

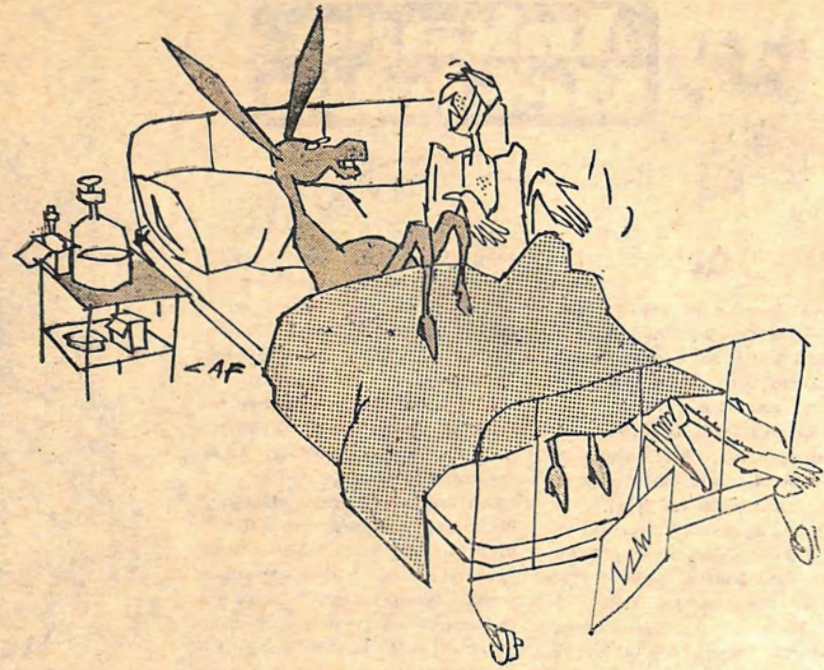
②

③

YAZISIZ

Hayvan hastanesi açıldı (Gazeteler)

— Kusura bakına, bizim hastanelerde yatac yok!..

Divanı tarafından akordu bozulan sazlarına kurultay mızrabı ile yeni bir düzen verdiler. Şimdi hep beraber yanık bir türkü okuyacaklar.

Dörtler karşınızda, aziz dinleyiciler!..

Bu kafanın bu omuzda işi ne?
Yeni girdi yetmişsekiz yaşına.
Bir sürü parazit dolmuş başına,

Şaşına da, kaşına da mâşallah!
Yetmişsekiz yaşına da mâşallah!..

Tek kalede takımsız maç ettirir,
Bir gün olur başına taç ettirir,
Canı kızar, toptan ihraç ettirir,

Herkes gider, kendi kalır inşallah!
Gidene de, gelene de mâşallah!..

Demokrasi buna derler, düşünün!..
Düşünün de tatlı tatlı kaşının.
İsterseniz bizim gibi aşının,

Tek çalgılı müziklere mâşallah!
Kararlara, tizüklere mâşallah!..

O söylese demeç olur, söz olur,
Biz söyleriz alev alev köz olur,
Jet devrinde ihraç böyle tez olur,

Kararları yazanlara mâşallah!
Küsenlere, kızanlara mâşallah!..

Bütün başlar lâstik gibi büküldü
Merkezçiler yolumuza döküldü,
Fermuarlar otomatik söküldü,

Bundan sonra hep sökülür inşallah!..
Açık rejim derler buna... mâşallah!..

Bu partiye ömrümüz dar sanmıştık,
Herkesi dost, her ağzı yar sanmıştık,
Göz duymazsa, kulak duyar sanmıştık,

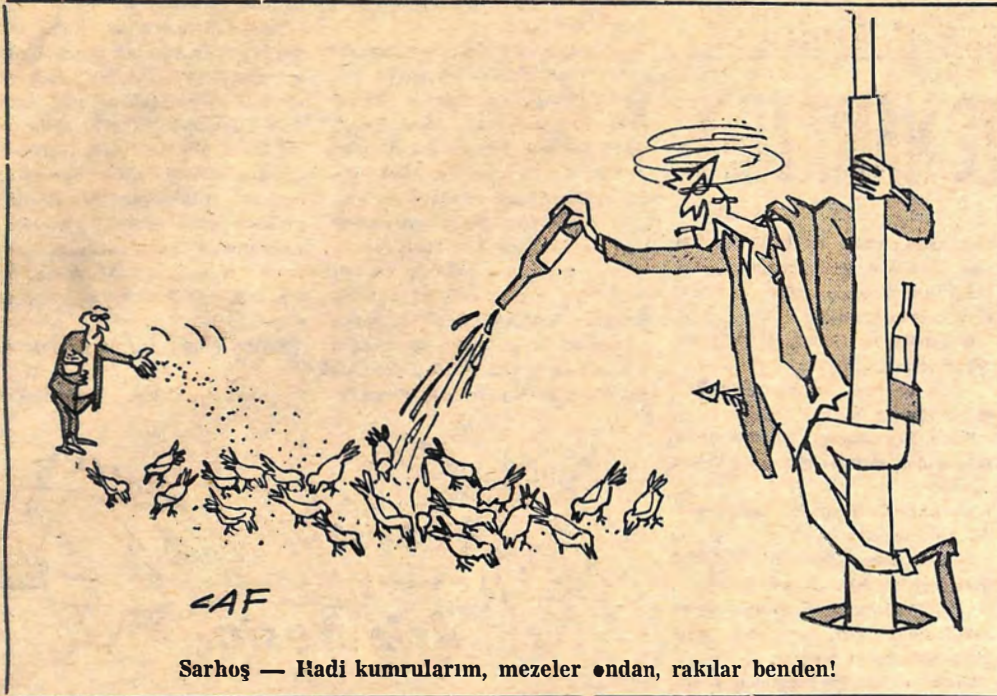
Doyana da, duyana da mâşallah!..
O yana da, bu yana da mâşallah!..

Gidiyoruz Paşam, dostlar sağ olsun!
Geceniz bal, gündüzünüz yağ olsun!
Damat beyin fındık burnu dağ olsun!

Bir gün elbet öfken geçer inşallah!
Paşamıza kırk bir kere mâşallah!..

Sevgili dinleyicilerimiz!.. Dörtlerin bu yanık türküsü, gönül kulakları sağır olanlardan başka bütün sanatçılarımızı hislendirmiş olduğundan hiçbirinde bu hafta mikrofonu çıkmak takati kalmamıştır.

Bağrı taşı üst sanatçılarla, gözü yaşlı as sanatçıları efkârlarıyla başbaşa bırakarak bu haftaki konserimizi bitiriyoruz. Gelecek hafta tekrar buluşmak dileği ile, hepinize mutlu günler!.. Hoşça kalın!..

Sarhoş — Hadi kumrularım, mezeler ondan, rakılar benden!

O kimdir, bir kişi mi, bin kişi mi, bilemezsiniz. Ama her yerde onun gözü, her yerde onun dili, her yerde onun çirkinliği vardır. Gölge olur yatak odanızdan içeri girer, haset olur cebinize kayar, nazar olur hayatınıza dikilir.

Dürüstlüğünüz uğrunda fakir kalmışsanız, o inanmaz buna:

— Haydi efendim, der, fırsat bulamadığı için dürüstlüğe mahkûm oldu. Elline bir imkân geçsin de görünüz.

Çalışıp eser mi veriyorsunuz? Fısıltısını kulağınızın dibinde duyarsınız:

— Kimbilir kimlerin ellerini öpüyor da bastırıyor onları.

Bir gece eğlenmiye çıksanız, bir görünmez hoparlörle bütün şehir yayar:

— Han! ne oldu dürüstlük? Ne oldu fakir fıkara dostluğu? Her gece zil zurna para eziliyor.

Bir aşka tutulursunuz.

— Gördün mü ırz düşmanımı, der. Elâlemin kızını karısını kandırıyor.

ŞEYTAN
diyor ki

O!..

✱

Bir kenara çekilirsiniz, fakat yaranamazsınız ona:

— Kimse suratına bakmadığı için, kompleksinden ortalığa çıkmıyor, der.

Onun için başarınız sahtekârlık başarısızlığınız «Ben zaten söylemiştim» dir.

Bir inapç peşinde hapse girerseniz, kakhaha atar:

— Reklâm için yapıyor!

Bir tek gün aynı formu tutturamazsanız, sevincinden tepinir:

— Nasııl, tükendi işte. Bir atımlık barutu çabucak bitiverdi. İyi yerde oturursanız:

— Bu hayatı nasıl yaşıyor, di-

ye akrep bacaklı soru çengelle-riyle düşünceleri karıştırır.

Kötü yerde otursanız:

— Sürünüyör müymıntı, der.

Şık giyinmeniz züppelik, kalenderliğiniz zevksizlik olur. Ağzınızla tuttuğunuz kuş onun için yol kenarından toplanmış bir fare ölüsüdür. Bir heyecanın sevgiyle parçalansanız da kanlı gömleğinizi bir bayrak gibi bir ağaca assalar, karşısına geçer.

— Kimbilir, der, hangi numarayla yutturdu bunu...

Ve bir şafak vakti bir duvar dibinde kurşuna dızseler siz, sinsî sinsî gülümser:

— Nasıl olsa hastaydı, öleceğini bildiğinden kahramanlığı kurtarmak için yaptı!

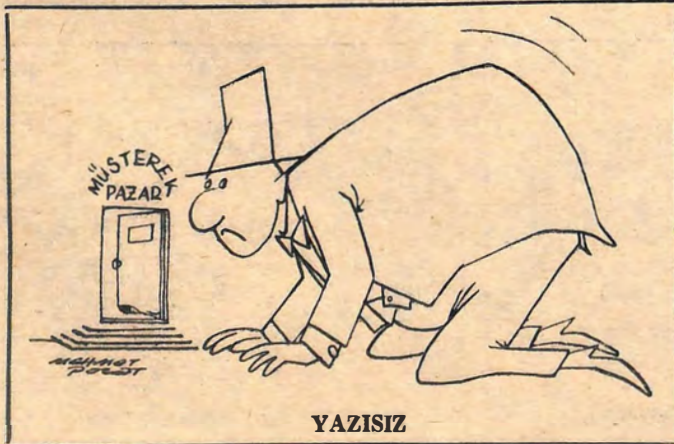
★

O kimdir, bir kişi mi, bin kişi mi, bilemezsiniz. Bildiğiniz onun her iyi niyete düşman, her şahsiyete kinli, her yükselişe karşı kıskanç olduğudur.

Başkaları O'na «Şark» diyorlar. Ben:

— O, bizim, diyorum.

Şeytançekici

YAZISIZ

Memur — Kuzum biraz da bana bırakın!

962 Yılın En Güzel Hikâyesi

BUYRUN CENAZE NAMAZINA

DÜNYANIN en acalı cenaze töreni bizim fabrikada oldu. Dil alışkanlığı işte, hep bizim fabrika deriz; Şakir Beyin fabrikası...

Şakir Bey çok değerli bir adam ama, ne yapsın zavallı, çok kısır bir memlekette dünyaya gelmiş, yoksa, bir Avrupa, Amerika memleketinde dünyaya gelmiş olsaydı, o memleketin tapusunu üstüne çıkartır, yetmezdi de, komşu memleketleri de kiralar, satın alırdı; böyle büyük bir iş adamı... Ne yap-sın garip, kendi büyük, memleket küçük ve de kısır...

Fabrikada memuru, ustabaşısı, usta-sı, çağı, iki yüzden çoğuz. Biz

AZİZ NESİN
Yine birinci

böylece dirlik düzen içinde çalışıp dururken nerden geldiyse Nuri Usta diye bozguncu biri geldi. Onun gelmesiyle de tadımız tuzumuz kaçtı. Daha geldiğinin ilk haftası mı ikinci haftası mı neydi.

— İşçi ücretleri azdır! diye işçileri kaşırtmağa başladı.

Şizden iyi olmasın, Fahri Usta diye bizim fabrikada yirmi yıldır çalışan gayet insanıyetli bir ustabaşı vardır, çekti bu Nuri Ustayı:

— Be oğlum, dedi, bulmuşsun da bunuyorsun. Sen biraz çeneni tut-san iyi olur. Allah razı olsun, bu adam bizi burdan kovsa da aç ekmek kapısı açılmış. Şurada çalışıp üç-beş kazanıyoruz da çoluk çocuğumuzu geçindiriyoruz. Şimdi bu adam bizi burdan kovsa da aç

açık kalsak daha mı iyi!.. Diyelim seni burdan tır etse, senin gibi ellitane Nuri Usta, kuyruğa girmiş, iş diye kapıda sıradalar...

Gelgelelim bu Nuri Usta lâf anlar takımından değil.

— İş kanunu var bu memlekette ulan! diye barbar bağırıyor.

Şakir Bey duysa, vallaha bunu yakasından tuttuğu gibi kapı dışına deh eder.

Bu Nuri Usta gittikçe azıttı efendi, bu sefer de;

— Fazla mesal ücretlerini isteriz! diye yeni bir âdet çıkardı ortaya.

— Gel oğlum etme eyleme! diyor-sak kime diyoruz, bir kulağından girip öbüründen çıkıyor.

Kıyası efendi, bu bozguncu o güzelim fabrikayı karman çorman edip ortalığı birbirine kattı. Sonunda Şakir Bey de olanları duydu ya, nedendir anlamadık, hiç sesini çıkarmadı.

Nuri Usta azdıkça azıyor, bu sefer de;

— Fabrikada işçiyi öğle yemekleri çıkacak! demez mi?..

Şunun zoruna bak biyol, öğlen yemeğiymiş, yok mu daha bir iste-diğin. Öğle yemeği verseler, bu sefer de «avrat isterim» diye tuttu-racak.

Biz bu dellbozuğun ileri geri sözlerini patrona duyurmak istemiyoruz ya, duyulmayacak gibi değil ki.. Fabrikaya iş müfettişlerinin beşi gelip onu gidiyor. Pekli ama, atron bu bozguncuyu neden kapı dışarı ezmez.. Gördün mü adamın iyi kalpliliğini sen! Kovsa, herifin çoluğu çocuğu aç-çıplak kalacak diye acıyor işte besbelli...

Uygunsuz kişiyle baş edilir mi hiç, bu sefer de:

— Çalışma yerlerinde sağlık şartları bozuk!.. diye başladı.

Yahu herif düpedüz deli be!.. Ulan burdan kovulursan daha iyi yerde mi çalışacaksın zibidi!.. Kahve köşesinde sürtüp duracaksın, Ulan burası iş yeri mi, yoksa efendime söylleyeyim, turistik otel mi?

Biz buna «gel etme, eyleme Nuri Usta!» dedikçe;

— Ulan bu memlekette kanun var be! diyerek büsbütün azıyor.

— Arkadaş, memlekette kanun yok, diyen mi var!.. Memlekettir, elbet kanunu bulunacak... Velâkin bu kanun sana bana mı? Nuri Ustanın üstüne kanun çıkarmadılar ya...

Ne desek boş. Bizın anlamadığımız, neden Şakir Bey buna patronluğunu bir iyice gösterip, tır git kapımdan, demez?.. Fahri Ustanın dediğine bakılırsa, herif bozguncu mozguncu ama, elinden gelmeyen iş yokmuş da ondan ötürü patron bunu kovmağa kıyamamış. Orası öy-

hem de yanından kovmuyor.

Derken, işte o kaza oldu. Öğle paydosuna yakın bir saatte birden bir gürültüyle sıçradık. Atelyenin camları şangır şungur indi. Aman diye çığırarak fırladık. Nedir, ne değildir... Bir de baktık fabrika ocağının olduğu yerden havaya dumanlar yükseliyor, bir, bir daha patlama oldu. Aman kaçın edin... Epey sonra duman muman kalmayınca, bir de baktık ki, ocağın, fırının tuğlası bile kalmamış, hep toz olup çümüş.

Patron saçını başını yolarak geldi:

— Eyvah, eyvah... diye dövünü-

le, herifin elinden her bir iş geliyor ve her bir işin hakkıyla ustası. Santral bozulur, koşar onarır. Torna tezgâhı çalışmaz, şıp diye yapar. Elektrik işi bunda, tesviye işi bunda... Herif anasından elinde matkap, tornavida, anahtar, öylece usta doğmuş canım... Fabrikada bir bozuk makina vardı, dünyanın mühendisi geldi gitti, onaramadı. Alman-yadau uzmanını, yapan fabrikanın adamını getirttiler de yapamadı. Sonra bu bozguncu Nuri;

— Durun hele!.. deyip bir sıvandı, gözkaş arasında koca makinayı onardı çıktı. Bunda yedek parça medek parça kullanmak da yok.. Dişlileri eğeler, pistona bir çivi sokar, ara yere çaput tikiştirir, bel kemerini volana takar, gecenin bir vakti bozuk makineyi işletir. Herifin eline saçtan odun sobası yer, sana jet motoru yap-sın ki, jet fabrikası ayırdetmez..

Bu yanları iyi de gelgelelim bozguncu... Arkadaşları topladık:

— Yahu, dedik, bunu bir şikâyet edecek makam yok mu bu memlekette?

Gidip patrona söyledik. Patron dersin yaka silkıyor...

Son zamanlarda iyice belâ oldu, gönülden çalışmıyor da.. Patron, bundan hem yandım Allah diyor,

yor.

Dar zamanlarında Nuri Ustayı çağırır. Bir sıra dövündükten sonra:

— Nuri Usta nerde, Nuri Usta nerde? diye bir zaman çırpındıktan sonra;

—Çabuk Nuri Ustayı bulun, bulun getirin! dedi, odasına gitti.

Nuri Usta bu ocağı, fırını bir haftaya kalmaz, yeniden çatar çıkarır ortaya, yoksa fabrikanın aylarca işliyeceği yok. Nuri Ustadır bu, koca fabrikayı fırınsız, ocaksız, bacasız işletmenin de yolunu bulur ya...

Ara tara, Nuri Usta yok. Evine baktırdık, yok. Kahvede arattık, yok... Yok, yok... Fahri Usta:

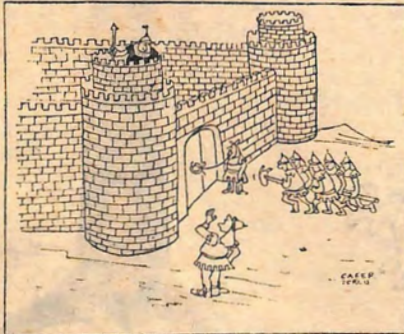
— Ulan uçtu mu bu namussuz!.. deyince ocağı Niyazi;

— Evet uçtu! dedi.

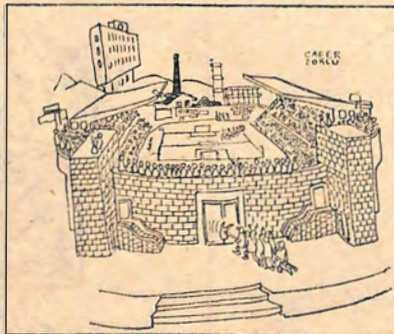
— Nasıl uçtu?

— Uçarken görmedim ya, ocaktan, bacadan tek tuğla kalmadığna bakılırsa, Nuri Usta da uçmuş olsa gerek... Fırın bozulmuştu. Nuri Ustayı çağırdım, sıvandı, işe girişti. İlk benim çağırdığı küskü almaya gönderdi, arkadan da ben mühendise gittim haber vermeye... İşte o sıra fırın patladı. İçerde olsak, biz de uçacaktık...

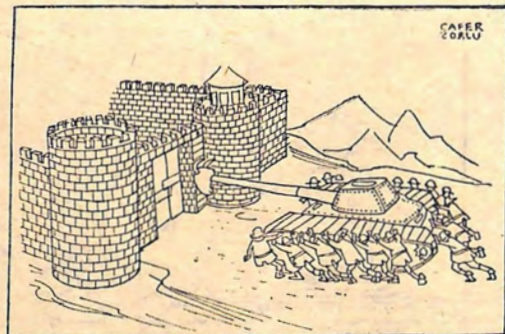
Belki de kurtulmuştur diye akşama kadar Nuri Ustayı aradık. Bulamayınca patrona gidip söyledik:

— Kumandan dişini çektiyecek dişini!

Stadyum kapısında..

Yeni çağda eski çağ!

— Nurl Usta sizlere ömür Bey...
Patron koltuğunda bir rahat, bir keyifle gevşedi;

— Ooooh!.. Allaha şükür, ocak gitti ya bir belâdan kurtuldum. Ocağı, fırını nasıl olsa yaparız, Nurl belâsından kurtuldum.. dedi.

Demesiyle bize bakıp, aklı başına gelmiş olacak:

— Aman, dedi, bu dediğim aramızda kalsın, sakın duyulmasın...

Fahrî Usta:

— Her işte bir hayır vardır Beyefendi, dedi, öldüğü iyi oldu..

Şakir Bey:

— İyi olmasına çok iyi ya, benim oh dediğim duyulmasın...

Ertesi gün oldu, patron tutturdu:

— Nurl Ustanın cesedi bulunsun, cenaze töreni yapılacaktır...

Pollster arar, biz ararız, herifin cesedi bile yok.

Patron:

— Kol, bacak... Ne bulursanız getirin! diyor.

Kol bacak değil, bir hafta aradık, turnağının ucunu bulamadık. Patron,

— Bu herif hep duman olup çıkmadı ya, elbet bir şey kalmıştır, artık nesli kalmışsa bulunacaktır! diyor.

Yok kardeş, zorla mı? Fahrî Ustaya:

— Yahu, dedim, patron bu herifli günahı kadar sevmezdi. Şimdi bu ne iştir ki artık kalmış saçını turnağını aratıyor...

Fahrî Usta:

— Bu iş başka, dedi, Şakir Bey iş adamı arkadaş... Ölen işçisine bir cenaze töreni yapacak ki, dillere destan... Adamı işçi düşmanı bir patron diye gösterdiklerinden, o da işçisini sevdiğini isbat edecek, Gönlü almak böyle olur...

Patron:

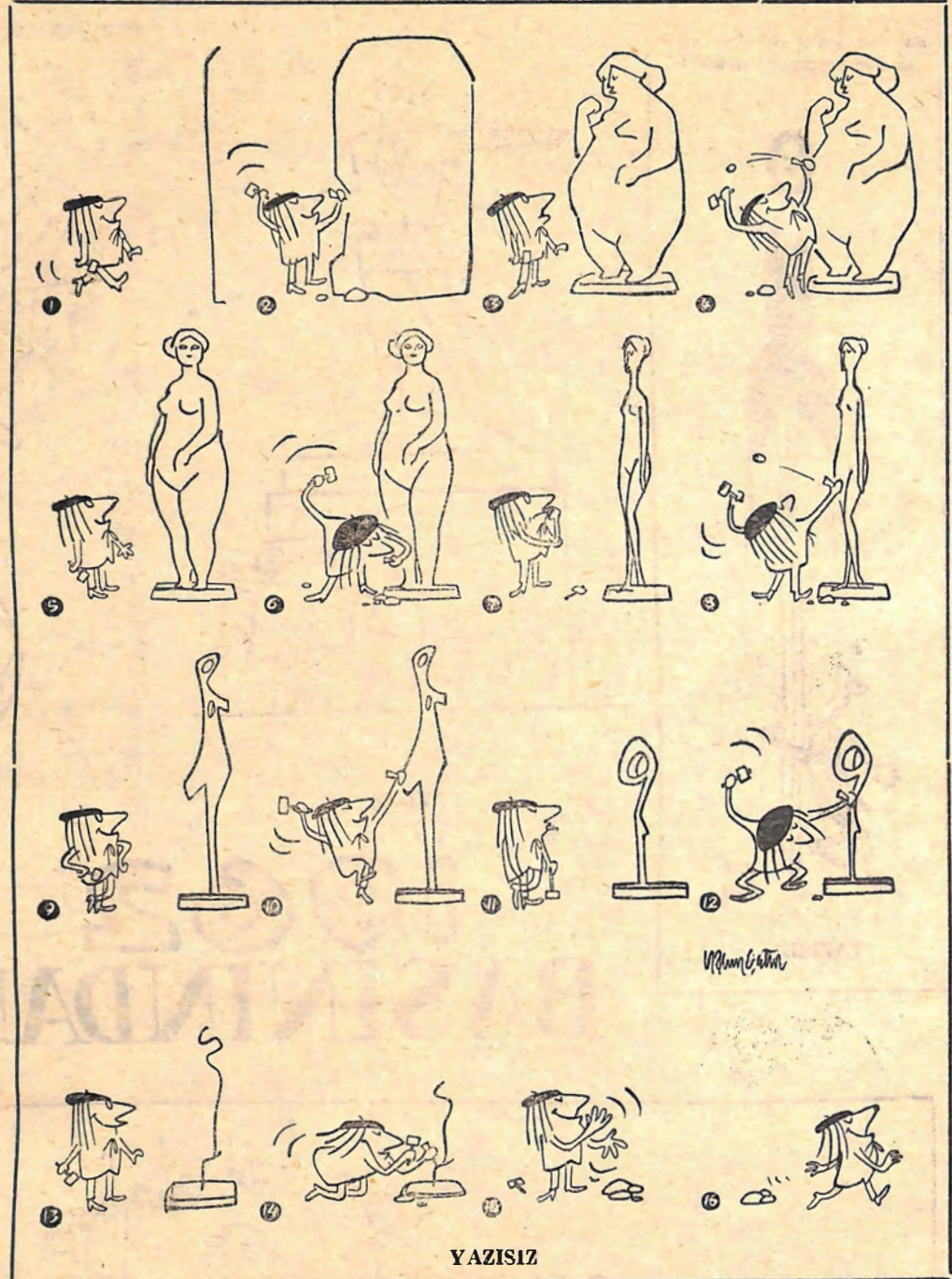
— Her klm, Nurl Ustadan arta kalmış bir şeyini bulursa, yüz lira ikramiye vereceğim! diye ilân etti.

Hemen o gün de bulundu, ama nesli bulundu, ayıptır söylemesi, Nurl Ustanın üretim organı, iki taşın arasında ezilmiş olarak bulundu. Acaba onun mu, değil mi, nereden belli? Yahu başka klm'n olurmuş, tövbe, bu düşen mendil değil ki, insan düştüğünü bilmesin. Elbet Nurl Ustanın. «Ya onun değilse!..» deyip duruyorlar. Kim bilir? Karısı... Kadın «Benim yüreğim dayanamaz, bakamam!» dedi. Belediyenin doktoru, adli tıbbın doktoru muayene etti. Bizim patron da hep başında... Sonunda resmen definne mîsaade alındı.

Bu işi bilen bir kaç kişiyiz. Patron bizi çağırdı:

— Aman, dedi, bu iş duyulmasın, herkes sandukanın içinde Nurl Ustanın cesedi var diye bilsin. Tabutta biraz ağırlık konacaktır ki, taşıyan cemaat içinde ne olduğunu anlamasın...

İmam yıkamış etmiş, tabuta koymuş. Biz bütün fabrika işçileri cenazenin kaldırılacağı cami avlusuna geldik ki, bir kalabalık, bir kalabalık... Büyük adamlar gelmiş, gazeteciler do'muş, iş müfettişleri ora-

da... Patron iki gözü iki çeşme ağlıyor. Cenaze namazı kılınıp da imam duadan sonra:

— Ey cemaat, merhumu nasıl bilirsiniz? diye sorunca, patron kendini tutamadı, tabutun üzerine a-banıp:

— Ah, kardeşim Nurl, sen de gittin Nurl... Sensiz ne yapacağım şimdi. Vah Nurl... diye ağladı...

Bu da yetmedi:

— Açın tabutun kapağını, arkadaşımı son bir kere öpeyim! demez mi!..

Yahu, bu bizim patron şaşır mı, ne... Neyi öpecek?

— Olmaz! diye berli çektiler, bu sefer de:

— Öyleyse, bir kerecik göreyim, ne olur son bir kere gösterin! diye çırpıyor.

Benim anlayabildiğime göre bizim patron, kendi sesinin, gözyaşının

heyecanından tabutta ne olduğunu unuttu...

Cenazeyi mezarlığa götürdük, tabutuyla mezara gömdükten sonra, patron taze mezarın başında ağlıyarak konuştu. Toprak tümseğine bakıp dedi ki:

— Nurl!.. Nurl!.. Sen benim en büyük desteğimdin, dayanağımdın, Seni de kaybettim. Sen, çalışkan, şuurlu, yaptığını bilen bir arkadaşımydın. Yaşadıkça seni anacağız, kalbimizde yaşayacaksın Nurl Çok çalışırdın, yumuşak başlıydın, söz dinlerdin Nurl!..

Yanımda duran Fahrî Ustaya baktım, o da ağlıyor:

— Arkadaş, dedim, bu bizim patron tabutta ne olduğunu unuttu mu?

— Unutur mu canım?

— Unutmadıysa bu dil dökmeler neyin nesli!.. Hem ayıp, hem günah..

Tabuttaki şeye insan bu lâfları nasıl eder?

— Anlamazsın sen.. der. İşin icabı böyle geliyor.

— Sen neye ağlıyorsun?

— Şu dokunaklı sözlerle yiterek mi dayanıyor arkadaş..

Cenaze töreni bitti, mezarlıktan dönüyoruz, işçi arkadaşlardan biri:

— Gayri ölsem de gam yemem, dedi, böyle bir tören yapıldıktan sonra...

Öbürü:

— Arkadaş, ben bu bizim patronun yoluna ölürüm.. dedi.

— Ölmemez mi!.. Can feda..

Fabrikaya döndük patron odasına girdi:

— Oooh, çok şükür, bu belâyı da uzatıttık... dedi.

Patron büyük iş adamı ya, zavallı yoksa kısır bir memleketeye düşmüş.

Aziz NESİN

Bu sene kadın giyiminde «jet»
modası yaygın. (Gazeteler)

YAZISIZ

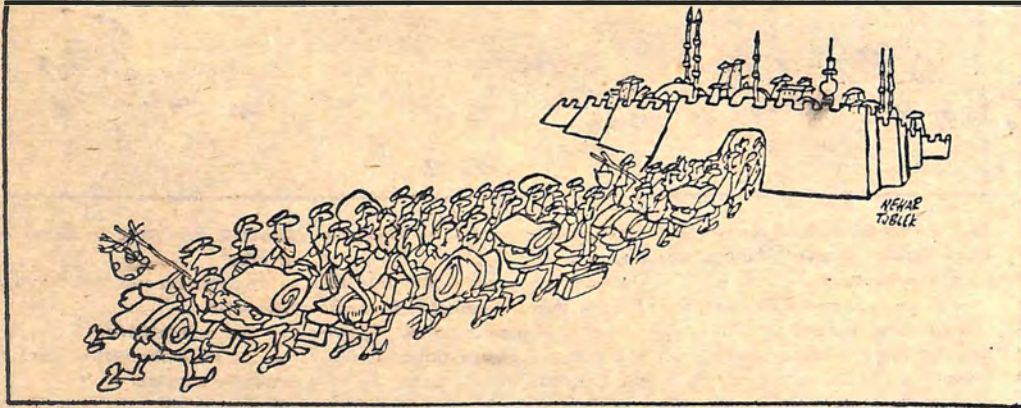
YAZISIZ

İlk çağ

Orta çağ

1962 BASININDAN

İstanbul'un fethi!

Eski Yılbası Revüsü

Gayet şık iki hanım, Bey-
oğlunda:

— Güzelim, (S.) beyle da-
rılmışsın, ne çabuk!

— O, geçen seneki âşıkım-
dı, hemşire. Bu sene de onun-
la kalacak değilim ya!...

✱

Arabacı ile müşteri arasın-
da:

Müşteri — Fatihe ne vere-
ceğim?..

Arabacı — (Parmağıyla işa-
ret ederek): İki papet!

Müşteri — Tarife elli kuruş
yazıyor!

Arabacı — O, geçen senenin
tarifesi. (Kırbacını şaklatarak
geçer).

Turhan Selçuk'un
bu karikatürü 1962
yılında Bordighera
milletlerarası yarış-
mada Gümüş Pal-
miye armağanını
kazanmıştır.

YAZISIZ

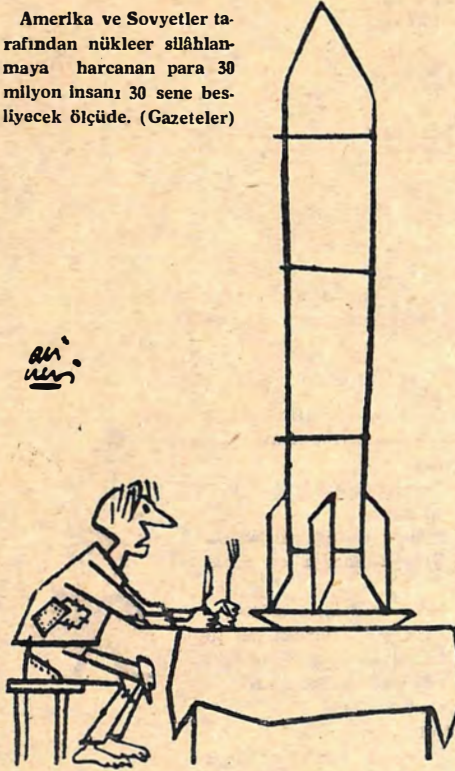

YAZ

Yeni çağ

Amerika ve Sovyetler tarafından nükleer silâhlarmaya harcanan para 30 milyon insanı 30 sene besleyecek ölçüde. (Gazeteler)

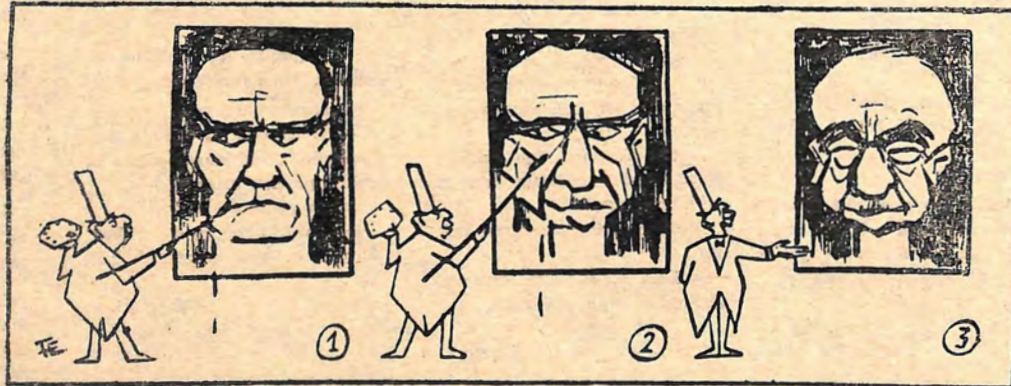
YAZISIZ

Nüfus başına yılda 33 cm. kumaş düşüyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

SEÇME KARİKATÜRLER

İnönü: «Devrim üzerinde rötüş yapmakla, inkâr ayırdır.» dedi.

Eski Yılbaşı Rövüsü

Hanım ile bey:
Hanım — Bey, artık ısrar etme, küçüğü verelim. Anlaşılan oğlanla sevişiyorlarmış da!...

Bey — Hanım, on altı yaşındaki kız kocaya verilir mi? Bâri on yedisine girsin...

Kız — (Kapının arkasından dinledikten sonra içeri girer)
— Beybabacığım, yeni senenizi tebrik ederim, Veriniz

elinizi öpeyim... Sizin de anneciğim. (Öper). Siz de beni öpsenize! On yedi yaşına girdim?!

İki memur:
— Birader, geçen seneni tebrik ederim!

— Nesini tebrik ediyorsun azizim. Yirmi günde bir yarım maaş aldıktan sonra yenisi de bir, eskisi de...

Fırtına ve Nükteler

※
ULUNAY
※

Bu hafta Pazar sohbeti fırtınadan başka ne olabilir ki? Ben de bunu düşünerek sizlere fırtınalı fıkralar nakledeceğim.

Tipi ile karışık bir karayel fırtınası ağaçları kökünden söküyor, damlardan kıremitleri uçuruyor, deniz dağlara çıkıyor. Herkesi bir dehşet almış. Kimi czan okuyor, kimi tövbe istigfar ediyor, kimi kurban adıyor. Bektaşî kahvenin peykesinde diz çökmüş iki elini açmış dua ediyor:

— Ey Ulu Tanrım! Sen karadaki kullarına merhamet et, onları sen koru Yarabbi!

Bektaşînin duasını işitenler:

— Baba erenler! Bu nasıl dua? Böyle fırtınalarda asıl denizdekilere dua edilir.

Bektaşî:

— Denizdekiler zaten hâpı yuttu. Onların artık duaya ihtiyaçları kalmadığı için ben karadakilere kurtulmasına dua ediyorum.

★

Eski zamanlarda Üsküdar Kadısı kayıkla İstanbul'a geçiyor. İskeleden ayrılmışlar Kızkulesi açıklarında hava patlamış. Kayık, kâh dalgaların tepesine çıkıyor, kâh aşağı iniyor. Kadı korkmuş kayıkçıya:

— Evlât, demiş, bir tehlike var mı dersin?

— Ne tehlikesi efendi?

— Allah esirgesin batma fillân gibi...

Kayıkçı:

— Efendi, demiş, okuman var, yazman var. Şimdiye kadar hiç Üsküdar Kadısı denizde boğuldu diye bir şey işittin mi?

Kadı:

— Ulan ayı! demiş, benden sonra işitilmesinden korkuyorum ya...

★

Karadenizde gemi fırtınaya tutulmuş. Yolcular, evliya adak adıyorlar.

— Tezveren Dedeye beş okka zeytinyağı...

— Pabucu Büyüğe iki kurban.

— Teberlî Babaya on desté mum.

Gemide bir Bektaşî babası:

— Eğer şu fırtınadan sağ salım kurtulursam adımı bilmediğim evliyanın türbesine bir koyun adağım olsun.

Yolcular:

— Yahu! demişler, hiç ismini bildiğin evliya yok mu?

— Çooook! Ama hepsini birer kere aldattım, hem yüzüm yok, hem de artık yutmazlar.

★

Bektaşî fıkрасından birine seyahat verilir. O da limanda bir yelken gemisine biner, açık denize çıkarlar. Fırtına kopar, git-tikçe azalır, yelkenler parçalanır, direk devrilir, dümen parçalanır. Gemidekiler feryada başlarlar:

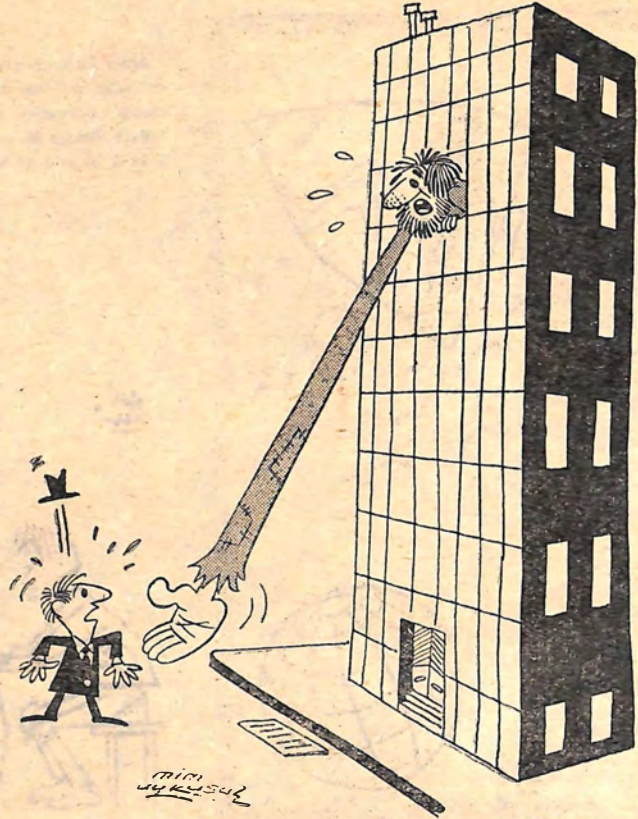
— Yarabbi! Sen beni selâmete eriştir. Beş koyun kesip fukaraya dağıtayım.

— Allahım! Canımı kurtar. Fukaraya yüz lira sadaka vereyim.

— Ulu Tanrım! Sen beni selâmete erdir, malımın yarısını fakirlere vereyim.

Bir kenarda sessiz duran Bektaşî:

— Ey kadir mevlâm! der, tam alış veriş günü... Göreyim sen,

— Allah rızası için, bir sadaka!

biraz daha dayan. Hepsini vere vere bana dönecekler.

★

Adamın biri bir yelken kayığı ile seyahat ediyor. Birden fırtına kopmuş. Kayık çalkalanmaya başlamış. Yolcular perişan... Saatlerce dalgaların arasında yuvarlandıktan sonra rüzgâr düşmüş, tehlike geçmiş. Yolcular bir kenarda çubuğunu çeken adama:

— Hepimize geçmiş olsun, demişler. Siz korkmadınız mı?

— Neden korkayım?

— Ölümden... O müthiş fırtınada ölümle aramızda yalnız bir tahta parçası vardı.

Adam gülmüş.

— Evet, orası öyle... Fakat karada o tahta parçası da yok ya!..

(Milliyet'ten)

İşi tatlıya bağlamak

Gazetelerde haberler birbirini kovalıyor. Egese'l'in sevgilisi, Fahri Özdişlek'in büyük kız derken, sıra Osman Bölükbaşı'nın boşanmasına geldi.

Bu sonuncu hâdisenin bir hoş tarafı gözüme ilişti. Osman Bölükbaşı, ayrılmak istemediği eş Melâhat Bölükbaşı'ya geçen gün, tatlı göndermiş.

Çünkü, efendim, söylendiğine göre, Osman Bölükbaşı'nın aslen mensup bulunduğu Karacakürt aşiretinde, bir kadına tatlı göndermek «yandım, senden vazgeçmiyorum» mânâsına gelirmiş.

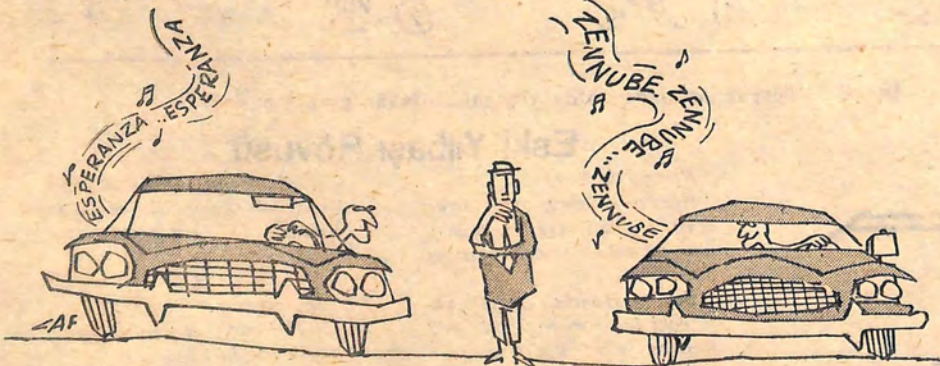
İnşallah, Melâhat Hanım da bu an'aneyi biliyordur da, biraz yumuşar, ve evine döner.

Benim diyeceğim o değil. Osman Bölükbaşı, kendi aile işini, böylece tathya bağladıktan sonra, Karacakürt aşiretinin tatlı meselesini siyasi hayatımızda da tatbika çalışmalıdır. Birbirleriyle kanlı bıçaklı olan parti adamlarımızdan, bir kısmı diğerine, her ne tatlı ise ondan, bir tepsi gönderince, belki, hâdiseler daha kolaylıkla yatıştır.

Ama, durun hele, evvelâ Melâhat Bölükbaşı'nın kararını bekli-yelim de, tatlının ne derece tesirli olduğunu anıyalım.

Doğan Nadi

(Cumhuriyet'ten)

İki dünya arasında!

Geçen Yıldan :

Ben ne imişim be?

KENDİ kendine:
— Ben ne imişim be! Bir dokunsam hükümet deviririm. Bir çıkışsam siyaset depremi yaparım... Hey heeey! Var mı bana yan bakan!..

Diyecekler gene çoğaldı. Tablatta her şey bir kanuna bağlıdır. Muzdan kocayemiş kadar her «mahsul» çiçekten çağlaya, çağladan hama, hama olmuşa geçecektir. Bu devreler beklenmeden ne yenir, ne yutulur. Çoğu yemişlerimizin tatsızlığı olmadan toplanmalarından ileri gelir. Ne var ki; manavda ham yemişi ısırp tadına bakamazsınız. Gösterişli, yanaklarının rengi siz kandırır. Ondan sonra bu ham yemiş yüzünden, mide ekşiliği, mide fesadı, hattâ ülsere kadar gider...

Bunun taksirini olmadan yemişleri koparanlardır.

Benim tanıdığım bir manav vardır. Gösterişli yemişlere elimi sürerken kaşlarını kaldırır:

— Ben size içeriden vereyim! der...

Mesele, olmadan mostraya düşmemektedir. Düşün mü önüne gelen sıkar.. bakar.. alan da olur, almayan da, alıp yiyenler memnun olmaz, turfanda kopmanın zararını olgunu da, hamı da itibardan düşürerek birlikte çekerler.

Hikâye malfûm:

Şimdi belki çoğu toptan limon-tuzu tüccarı olmuştur. Eskiden limonu Museviler satardı, gene böyle birisi önündeki sepeti isportaya beş on limon koymuş:

— Sulu limon! diye bağırır gezermiş:

Birisi gelmiş, limonları sıkıp duşuruyor, satıcı:

— Ne sıkıyorsun kuzum? diye sorunca müşteri:

— Dişisini arıyorum! demiş. Limoncu da:

— Karıcığım, sayılı günler çabuk geçermiş... Bak, beş yıllık takvim aldım!..

— Koynuna mı alacaksın? cevabını vermiş. Cevabın aslı biraz müstehcendir.

Kahvede veya meyhanede veya barda, hani kabadayılık propagandasına elverişli bir yerde ayağa kalkmış, şöyle gerine gerine:

— Ulan var mı bu dünyada benden daha zorlu kabadayı! diye sesleniyormuş. O sırada kahve veya meyhanenin kapısından alelade birisi girilince, bizimki hemen:

— Bir sen bir de ben kardeşim! diye koalisyonu razı oluvermiş.

«Atmak» fiilinin türlü mânası vardır. Şimdi buraya sıralamakta fayda yok!

— Daha doğrusu fayda var ama, bundan faydalanacak olan yok! Halbuki beş sene sonra Türkiye'de Türkçe bilenlerin sayısı -bu gidişle- İngilizce bilenlerden daha az olacak gibine geliyor... En temiz yazı yazanlarınızın «geçirdiğimiz hafta» gibi saçmaladıklarını gördükçe, onlar hesabına neyit oluyorum. Hafta geçirilmez, hastalık geçirilir. Şuna «geçen hafta» dese acaba Çince mi olur? Senin anan, baban, deden ve ninen böyle mi konuşuyordu? Bu lâfları sana kim öğretti? A bülbul

evlâdım! diye sorsam zavallıya, ama bu memlekette pabuçları sağlı solu ters giyme moda olsa, artık canı acısa da acımasa da, nasırı oynasa da oynamasa da, bunu yapanlar bulunur. Bu bir «marifet» meraklılığıdır.

Merak bu ya! Adamın birinin de atma merakı varmış:

(Bu merak acıvırlıdır ve balıkçılar da daha koyudur). Oturmuşlar konuşuyorlar.. bizim atıcı anlatırmış:

— Yırmı beş adıma cevaz koyduk. Tabanca atıyorduk! Ali Efe attı, vuramadı. Veli Efe çekti tabancasını, nişan aldı attı, o da vuramadı, ama bunlar piyeyi gözünden vuran adamlar ha!.. Sonra, ne ise ben çektim tabancayı, yaradana sığındım bir dokundum tetiğe!.. dediği sırada atış işinde hazır bulunmuş birisi kahveden içeri girince, bizimki göğsündeki havayı boşaltıp ciğerlerini söndürerek:

— Ben de vuramadım! demiş. Adam ne fena olur değil mi? Ağzı ekşir, burnu yaşarır, dişi kamaşır, karnı ağrır, hani düpedüz hekimlik olur. Atmasını, iyi atmasını, yerinde atmasını bilmek lâzım.

B. FFELEK

Geçen Yıldan :

Çok Oturur..

Ankara valisi çöp işini incelemek üzere Almanya'ya gidiyor-muş...

Neden başka bir işi değil de, çöp işini? Herhalde gelenegi bozmamak için olacak...

Malûm ya bizde Avrupa'ya gitmek için dalına çerden çöpten sebepler bulmak âdet haline gelmiştir.

Ümitle bekliyoruz

İnönü:

— Demokrasiyi işleteceğiz, demiş.

İnşallah bundan sonra böyle olur. Çünkü şimdiye kadar demokrasi diye sadece halkı işletiyorduk.

Ninni!

Garip bir tartışma başladı Türkiye'de: Bize demokrasi uyu-yuyor mu, uymuyor mu?

Bize kalırsa geldiği gündenberg uyuyor, rahat rahat, mışıl mışıl uyuyor!

Tanrı kolaylık versin

İtalyada küfür öyle artmış, öyle artmış ki, Papa, küfüre karşı tedbir almaya kalkmış.

Papa küfüre karşı nasıl tedbir alacak acaba?

Çünkü biz buradaki tecrübe ile biliyoruz ki, küfüre karşı tedbir alınmaz, tam tersine memleketi kurtaracak her türlü tedbirlere karşı küfredilir!

Değişen moda

Şu kat mülkiyeti çıktığından beri rahmetli Nureddin Artamın bir sözü geliyor hatırmıza.

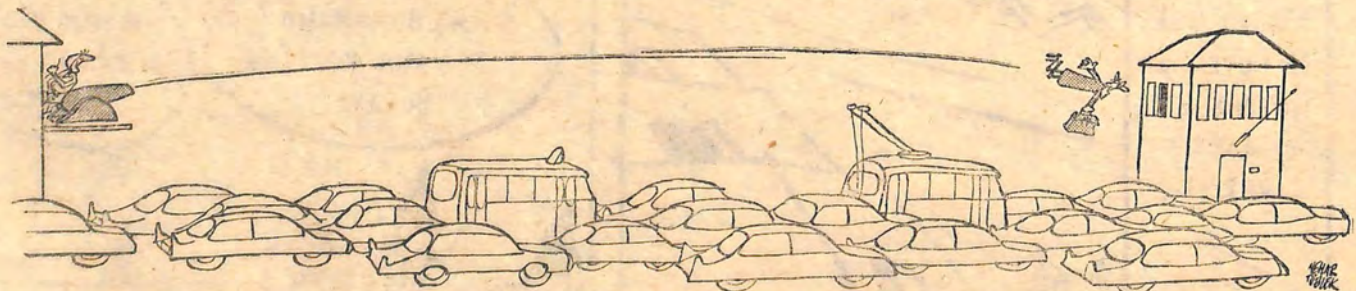
Artam:

— Eskiden insanlar yuva kurdukları vakit ev bark sahibi oluyorlarmış, onun için de buna (evlenmek) demişler, derdi.

Kat mülkiyeti zamanımıza ne kadar uygun, artık evlenmek yerine katlanmak diyeceğiz.

Çetin ALTAN

İşine geç kalan memurlar ceza görecek. (Gazeteler)

YAZISIZ

KOMİSER OSMAN

İVHAH
SELÇUK

KUÇERO'YA KARŞI

12

BİRKAÇ GÜN SONRA OS-
MANIN İLK UĞRADIĞI KÖYDE.

ZARİFO!..
KUÇERO VE
ADAMLARI GELİYOR.

ERKEN UĞRA-
DI BU SEFER.
AMA İYİ OLDU.
ÇOK İYİ OLDU.

BİRTUHF HALİ VAR BU
KÖYLÜLERİN?!

SOR BAKALIM SEN HAKİMO!
HAZIRLAMISLAR MI AĞIRLIKLARI.

ÜÇ UĞRU HER
ZAMAN KALDIK-
LARI EVE YER-
LESİRLER.
HAKİMO, ZA-
RİFOYU ÇA-
GIRTIR.

AVRATLAR VE AĞIRLIKLARI
YOLLA. RAKI SOFRASINI
DA HAZIRLA.

RAKI SOFRASI VE
AVRATLAR KOLAY. İLE
VE İAKİN AĞIRLIKLAR..

NE DERSİN SEN?! DUMAN MI OLMAK
İSTERSİNİZ?. GEL BENLE
KUÇEROYA!.

EMREDERSİN
AĞAM.

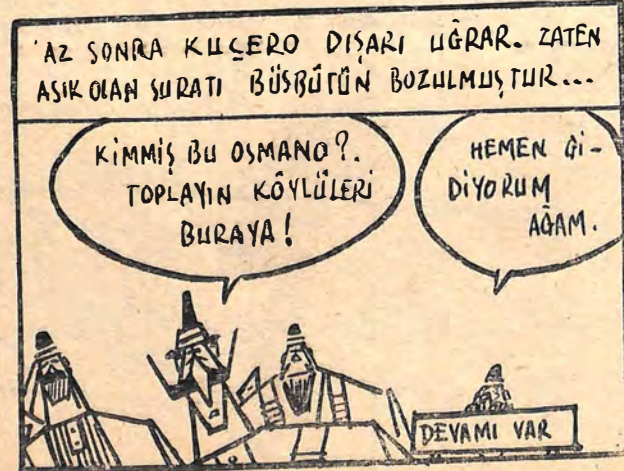
HAKİMO ÖNDE,
ZARİFO ARKA-
DA KUÇERONUN
İSTİRAHAT ET-
TİĞİ EVE (!)
GİRELER..

'AZ SONRA KUÇERO DIŞARI UĞRAR. ZATEN
ASIK OLAN SURATI BÜSBÜTÜN BOZULMUŞTUR...

KİMMİŞ BU OSMANO?
TOPLAYIN KÖYLÜLERİ
BURAYA!

HEMEN Gİ-
DİYORUM
AĞAM.

DEVAMI VAR

Eski Türk Mizahında Yılbaşı: Eski sene hakkında

HERKESİN gözü, şimdi, yeni sene... Benimki ise eskisinde! Neden? Diyeceksiniz... Sebebi gayet basit: Kendimi bildim bileli, daima, yeni gelen, her ne olursa, canlı veya cansız, yenir veya yenmez, adam veya sene, hep eskisini arattığı için... Binaenaleyh otuzbir Kânunuevvel 1337 akşamı düdüklükler çalınır silâhlı patlarken, giden seneyi, çilesini hayli çekmekle beraber yenilsinin korkusu ile şu son dakika da âdeti bir muhabbet duyarak helecanla teşyî ettim ve kapımın önünde bir lâhza yolundan tutarak ona dedim ki:

— Uğurlar olsun, haydi birbirimize haklarımızı helâl edelim, aramızda bürüdet kalmasın... Gerçi şu üçyüz altmış beş günde bana bir lütfun olmadı, şöyle bol keseden inâmını görmedim, şöyle derinden bana bir (oh!) çektirmedin, hattâ neden saklıyayım, sırtım yeni bir kat elbise ve cüzdanım tertemiz bir kaç yüz liralık varaka-i nakdiye ile görmedi... Zihnimde şöyle tatlı, pek tatlı bir hâtıra da yok... Ne kadar düşünsem sana müteşekkîr ve minnettar kalmak için ufak bir sebep ve vesile bulamıyorum: Ne bayramlarında tat vardı, ne Ramazanlarında halâvet... Ne yazın bahar oldu, ne kışın mamur... Hü-lâsa pek kuru, pek yavan, pek boş, pek saçma bir sene idin... Geldin, makamına geçtin, biz senden iş, hayır, sulh, servet, refah, hü-lâsa hasenat bekledik... Sen lâfazanlıktan ötesine geçemedin, kemküm ettin durdun, sakız çiğnedin ve nihayet

on ıktı aydan mürekkep kabînenle işte istifanı verdin, çekildin!

Uğurlar olsun!..

Ama, iyiliğini görmemekle beraber, şükür Allâha, çok zararını da görmedim. Bana, şahsen, musallat olmadın, büsbütün dermansız, aç ve billâc bırakmadın, yerinden, yurdundan etmedin... Şöyle (oh!) de-dirtmedin, lâkin (ah!) diye de in-letmedin... (Oh!) dan hayli uzak ve (ah) a hayli yakın bir mesafede kıvrandırıp beklettin!

Bakalım yenisi ne mal çıkacak... Büyük bir lütfun ümit etmiyorum, fakat isterim ki seni bana aratmasın... Bu kadarı kâfidir. Yani gölge etmesin, başka ihsan istemiyorum! Zaten böyle nekes yıllardan fazla lütfun beklemek safdillik olur.

Hani bir dilenci ağılyadan birine: — Beş, on lira ver, Hacca gideceğim!

Demiş, o da:

— Fukaraya Hac calız olmaz!

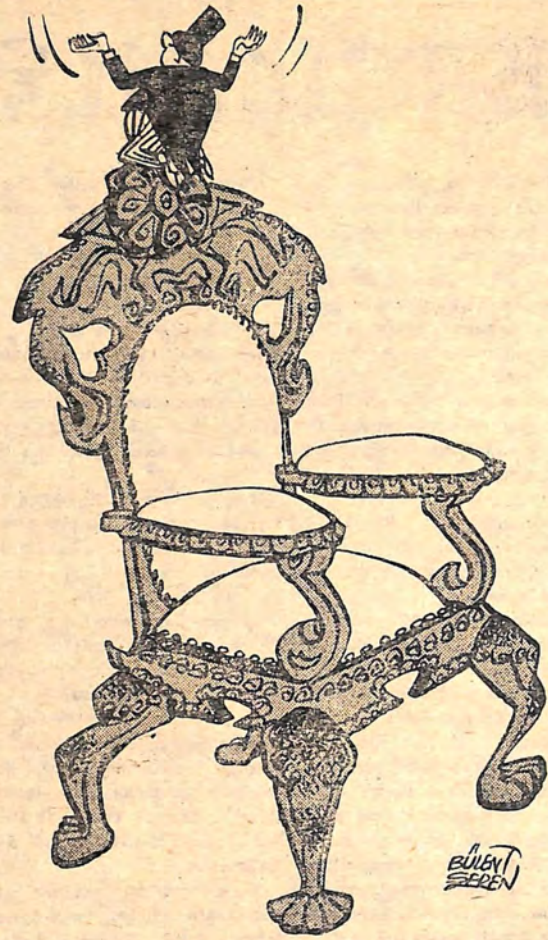
Deynce:

— Ben senden sadaka istiyorum, fetva değil!

Demiş... Onun gibi şimdiki seneler de insana lütfun yerine nutuk veriyor! En büyük ihsanı, memurlara sulu meşeden, Şehremanetine yapma bir meclis-i belediyeden ve Seyrisefine iki küçük tekneden ibaret kalan bir seneden sonra gelecek diğer bir seneden ne beklenebilirse, biz de yeni seneden onu, o kadarını bekliyebiliriz!

(5 Kânunusani 1338 - 1922)

Refik Halid KARAY

Politikacı - Allâhım, sen beni bu yıl da koltuğumdan ayırma!

Eski Türk Mizahında Yılbaşı: Yeni sene

Takvimin son yaprağını kopardım. Bu gece, saat on ikili çalar-ken, İstanbul ilmanını dolduran bütün yabancı gençler, kazanlarındaki istimleri düdüğe sarfedecekler, kimi aç kurt gibi uluyan, kimi sırtışık bir çocuk gibi haykıran, kimi teskin bir ısıklık gibi çınlayan bu in-celi kalmış, sesler suları titreterek dağdan dağa aksedecek, ufuktan ufuka dolacak!..

Bu gece saat on ikili çalar-ken, gazinolarda, kulüplerde, barlarda elektrikler birdenbire sönecek, caz-bandın çılgin ahengiyle dönen çift-ler - hicabı perdeliye karanlık içinde - dudak dudağa, kucak kucağa gelecek!

Geçen sene, yılbaşına birkaç gün kala Beyoğlundan geçenler, büyük caddeyi kaplayan yalnız iki renk görüyorlardı: Mavi beyaz!.. Hattâ ekmeğimizi, yalnız ekmeğimizi de de-ki bütün varımızı yoğunuzu yiyen Rus muhacirlerinin açtıkları: Yeşil Restoran, Mimoza, Egion gibi yer-lerdeki telli pullu çam ağaçlarında bile bizim bayrağımızdan maada her bayrak vardı. Bilhassa Yunan bay-rağı!.. Bununla beraber, İstanbul'a mavi bir belâ gibi giren üçyüz otuz sekiz, çıkarken en koyu Rum ma-hallelerini bile kırmızı beyaza bo-viyarak ilk günlerin öcünü aldı!..

Üçyüz otuzsekiz senesi bizim için hiç de kademsiz bir yıl sayılmaz. Bilâkis çok uğurlu, çok şereflidir. İzmir'i üçyüz otuzsekizde kurtardık. Edirne'ye üçyüz otuzsekizde girdik. Refet Paşaya, İsmet Paşaya, Adnan Beye, Halide Çavuşa üçyüzotuz sekizde kavuştuk!..

Üçyüz otuzdokuza gelince: Onun girişi, içimizdeki düşmanların çıkışı-na tesadüf etti. Tesadüf, yeni se-nenin istikballi için bir fâl-i hayır sayabiliriz!

Frenklerde bir âdet vardır: Yılba-şı gecesini, Noel babasının getireceği he-diye için küçük çocuklar patik-lerini ocağın yanına bırakırlar. Ve sabahleyin, sevinçli rüyalar ile ge-çen bir uykudan uyanınca koşma-ya gidip annelerinin, babalarının koydukları oyuncakları alırlar.

Dün gece kendi kendime düşün-düm: Lozan'da da bir sahib-i hayır çıksa da, İsmet Paşamızın çizimleri ile Lord Gürzon'un pabuclarım ya-nan bir ocağın içine koysa ve sabahle-yin uyanan murahhaslar kundurala-rının yerinde yazılmış, imzalanmış herkesin hoşuna gidecek bir sulh muahedesi bulsalar!..

Ah... bütün dünya için bu ne ha-yırlı bir hediye olurdu!..

1 Ocak 1923

İbrahim Alâettin GÜVSA

Bir yılbaşı gecesini!

AİSTIKLI AYSEL Semsî Belli

KADINLAR mı birbirine çok benziyor, yoksa ben mi hepsini birbirine karıştırıyorum, anlayamadım gitti...

İki hafta önce Nişantaşı'nda tatlı bir sarışına rastladım. Gözüm ısıyor... (Söz aramızda, benim de gözlerin pek ısırgandır hani!) Isırıyor ama, nereden?..

Baktım... Baktım... Baktım... O da bakıyor, hem de belli belirsiz bir tebessümü gözbebekleri içinde eriterek bakıyor...

Yaklaştım:
— Affedersiniz, dedim. Sizi birine mi benzetiyorum acaba?..

Güldü. Çapkın ve mânalı bir göz süzüşünden sonra:

— Aşkolsun!.. dedi. Ben seni görür görmez tanıdım. Bakalım beni tanıyacak mı, tanısa bile yanıma gelip konuşmak yakınlığını gösterecek mi, diye demindenberi merakla bekliyordum.

Aman Allahım!.. Deli olacağım hırsımdan!.. Yalnız gözlerim değil kulaklarım da ısıyor. Bu ses bana yabancı değil. Bir ahababımın karısı mı?.. P.T.T. gişelerinde her gün karşılaştığım bir memur mu?.. Yoksa her akşam aynı vapurda karşılaştığımız göz âşinalarından biri mi?..

— Siz... Siz?..
— Evet, ben?..
— Siz daha önce benimle tanışmış mıydınız?..

Yine gülümsedi, yine gözlerini süzdü çapkınca:

— Tabii!.. dedi. Hatırlayamadım mı?..

«Sen» diye senli-benli konuşması aklımı daha fazla karıştırdı. Acaba?.. Acaba?.. Acaba uzaktan uzağa mektuplaştığımız, birbirimizi görmeden resim alış veriş yaptığımız, kâğıt üzerinde senli-benli olduğumuz bir okuyucum mu?..

Ben, hâfızamın anten tellerinde canbazlık yaparken, o alaycı bir sesle konuşmaya başladı:

— Yazık sana!.. dedi. Demek hâlâ hatırlayamadın?..

Boynumu bükтім:

— Maalesef!.. dedim.

Yanıma sokuldu. Küssün bakışlarla beni iyice hırpaladıktan sonra zarif parmaklarıyla ceketimin omuzundaki bir iplik parçasını aldı.

— Ben Aysel!.. dedi. Şimdi tanıdın mı?..

Aysel?.. Ay-sel?.. Tanıdığım bütün Ayseller kafamın içine hücum ediyor yakaliyacağım anda hepsi kaçıyorlardı...

Ankara Hastahanesindeki hemşire Aysel değil!.. Kız Enstitüsü defilesinde mankenlik yapan Aysel hiç değil!.. Başka... Başkaaaa?..

Yazılı yoklama kâğıtlarını bana okutup öğrencilerin notlarını bana attıran, kendisi de Süreyya Pavyonunda twist yapan Tarih öğretmeni Aysel?.. Yooo!.. Yooo!.. O da olmaz, çünkü o Aysel şimdi Amerika'da...

Ne de çok Aysel varmış geçmiş günlerimin içinde... Terzi Aysel, telefoncu Aysel... Tip tip, dizi dizi Ayseller... Fakat şu anda karşımdaki Aysel, bunlardan hiçbirisi değil!..

Utancımın yerin dibine geçmek üzereydim. Fakat belki yerin dibine geçerken Aysel'in eteklerinin alt tarafındaki boşluğu görürüm, belki bacakları ve iç çamaşırları gözlerime çarpar, o zaman aklım daha çok darmadağın olur diye, yerine dibine geçmekten vazgeçtim.

— Affedin unutkanlığımı, dedim, bu gece pek uykumu alamadım dal Üniversiteli gençlerin apartman duvarlarına yazdığı kocaman yazıları gösterdi:

— AF YOK!.. dedi. Seni bir defa affettim, ama şimdi affetmiyeceğim!

Konuşa konuşa yürümeye başladık. Niçin ve ne tarafa gittiğimizin değil, galiba yürüdüğümüzün de farkında değildik.

— Ne zaman affettiniz beni?.. Onu söyleyin bari... Belki oradan hatırlarım!..

— Seni affettiğim zaman aklın bu kadar dağınık değildi, cin gibiydin!.. Nefes alıştımdan, yahut «Alooo!..» deyişimden bile telefonda beni tanıyabilecek kadar kulak ve gönül antenlerin kuvvetliydi!..

— Hep telefonla mı konuşurduk?..

— Yooo!.. Sadece geceleri!..

Yürüyerek Taksim'e gelmişiz. Sağımızda, solumuzda küçük küçük kızlar türedi... Kutu kapaklarına doldurdukları çengelli iğneleri satmak için peşimizden koşuyorlar:

— N'olur âbi!.. Hadi be hanım abla!.. Aliver bir dizicik!.. Allah sizi birbirinizden ayırmasın!..

Bir minibüs kalkıyordu o sırada. Nereye gittiğini bilmeden bindik minibüse...

Tanımadığım Aysel, çok iyi tanıdığım bir sesle kulağımın dibinde ötüp duruyordu:

— Yine böyle kararsız bir gezinti yapıyorduk, hatırlıyor musun?

— Minibüsle mi?

— Hayır!

— Taksi ile mi?

— Hayır!

— Dolmuşla mı?

— Hayır!..

— Pekli ne ile?

— Otobüsle!.. En arkaya oturmuştuk. Ellimizdeki gazeteyi dizlerimizin üstüne yaymıştık!..

Çağrışımaların tırnaklarıyla hatıralarımı eşelemeğe başladım. Ne tuhaf, herkesle aynı şeyi yapmışız çok zaman!.. Otobüsün en arka sırasına oturduğumuz, elimizdeki gazeteyi dizlerimize yaydığımız o kadar çok kimse var ki!..

— Beni merak içinde bırakmaktan zevk mi alıyorsunuz?.. dedim. (Kalbimin verici istasyonları kısa dalgalardan yayına başlamadan kimseye «sen» diyemem...) Sizi hatırlayabilmem için bana biraz ip ucu verin!..

Yine hain hain güldü:

— Sen ipin ucunu çoktan kaçırmışsın!.. İsimden önemli ipucu olur mu?.. Aysel adını taşıyan tanıdıkların bu kadar çok mu?..

— Eh, birkaç tanecik var!..

— En çok hangisini seviyordun?.. Ne bilmiş şey!.. Ağzımdan nasıl da lâf almak istiyor!..

— Hepsini de severdim. Ama arkadaş gibi tabii!..

— Arkadaştan başka türlü sevdiğilerin olmadı mı?

— Olmuştu elbet!.. Onlardan birini kuvvetli bir aşkla sevdiğimi hatırlıyorum!..

— O, benim işte!.. Şimdi hatırladın mı?..

Minder dışı güreşiyordu. Belki ismi Aysel de değildi. Fakat ben onun kurnaz taktiklerine karşı çaresizdim.

Minibüsün sarsıntısıyla dizlerim birbirine dokundu. Ona biraz daha sokuldum. Başını pencereden dışarıya çevirmiş etraftaki manzaraları seyrediyordu. Konuştuğu ve bana baktığı zamanlar da ben utancımın gözlerimle yere eğiyordum.

Leventli geçtikten sonra anladım ki Taksim-Sarıyer arabasına binmişiz.

Önümüzde oturan bir çocuk kavulmuş fıstık yiyordu. Birden sevinçimden zıplayıverdim. Kafamda resim yaptırdığım Aysellerin dışında bir Aysel hatırlamıştım. Bu, olsa olsa o olabilirdi. Çünkü şimdi hatırladığım Aysel'in tipi flü çekilmiş resimler gibiydi. Hatırda kolay kolay kalmasına imkân yoktu. Fıstığı pek sever, her zaman çantasında minik bir kese kâğıdı içinde Antep fıstığı bulundururdu.

Sevinçle ellerine sarıldım:

— Tanıdım!.. dedim.

— Kimi?

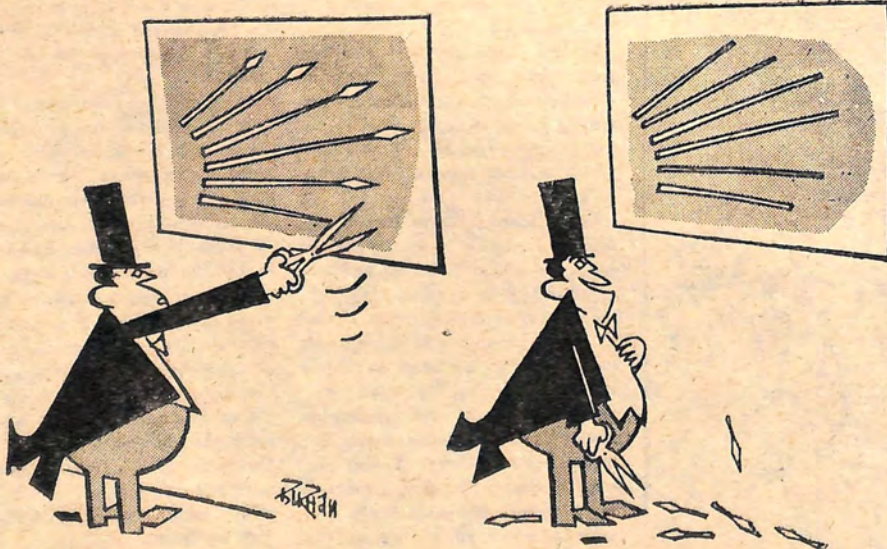
— Tabii seni!.. Sen fıstıklı Aysel değil misin?.. Aç bakayım çantanı.. Muhakkak yine Antep fıstığı vardır çantanda!..

Alaylı bir kahkaha attı:

— Hayır!.. dedi. Ben fıstıklı Aysel değilim, fındıklı Aysel'im!..

— Bırak fındıklılığın!.. Evet O'sun! Fıstıklı Aysel'in tâ kendisi!.. Ne zaman geldin İstanbul'a?.. Ankara ile ligini kestini mi?..

Dizi daha çok dizime yanaştı. Gazetenin altından uzattığı elyle par-

— Şimdi kuşa benzedi!

maklarını tuttu. Acırtısına sıkı...

— Gönül değil, dedi, yolgeçen hanı seninki!.. Söyle bakalım, kervansarayında şimdi kaç misafir var?..

Gözlerinde kıskanç parıltılar vardı.

— Hiç kimse!.. dedim. Hiç kimsecikler yok!.. Bomboşum!.. İstanbul'a taşınalı henüz bir yıl bile olmadı... Bu kadar az zamanda insan kiralık ev bile bulamaz, nerde kaldı ki yeni yeni aşklar bulsun!..

— Evlenmeye niyetin yok mu?

— Hiç düşünmedim!..

— Halbuki ben nişanlandığımı duymuştum!..

Yine hayretten ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bu kadınlar nereden de duyarlar bu çeşit şavadisleri? Ya pek yakında evleneceğimizi de biliyorsa?..

— Nerden duydun?

— Duydum işte!.. Güzel bir kızmış nişanlı!.. Çok da seviyormuşsun onu!.. Hepsini duydum!.. Bırak elimi, dizlerini de çek!.. Nişanlı olduğunu unutuyorsun!..

— Hiç de değil!.. diye fısıldadım. Nişanlandığım doğru.. Fakat bir defa nişanım senin duyduğun gibi güzel değil!.. Sıska, kapkara bir şey!.. Çok sevdiğimi de kim çıkardı?.. İçimde ona karşı en ufak bir his bile duymuyorum!..

— Niçin nişanlandın öyleyse?

Bir an akla yakın bir yalan bulabilmek için düşündüm. İlk aklıma gelen şey sevgili nişanlımın (Söz aramızda nişanlımı gerçekten seviyordum!..) zenginliği oldu.

— Niçin mi nişanlandım?.. Biliyorsun, İstanbul'da ev bulmak zor. Aylarca kiralık ev aradım. Nişanlımın babası zengin bir inşaatçı. Her sene birkaç apartman yapıp kat, kat satıyor. Ayrıca Şişli'de muazzam bir apartmanı var. Kızıyla nişanlandığım için Şişli'deki apartmanın bir katını boşalttı. Yakında ben taşınacağım. Ucuz bir kira ile kontratı yapıp taşındıktan sonra nişanı bozmak benim için gün meselesi!..

Söylediğim yalanın onun üzerindeki etkisini anlamak için dizimi tekrar ona yaklaştırdım... Sesini çıkarmadı...

Yalanıma inanmıştı... Halbuki ben, nişanlımı veya babasını kandırmayı, apartmanlarına taşınmak için geçici bir nişan yapmayı, iş olduktan sonra da nişanlımı bırakmayı aklımın kenarından bile geçirmediğim.

Seviyordum... Pek çok seviyordum nişanlımı... Fakat bu sevgi, gelip geçici arkadaşlar edinmeme, tesadüflerin hazırladığı tatlı sürprizlerden faydalanmama elbette mâni değildi.

Minibüs, Emirgân'a dönen yolo kavsağında durduğu zaman fıstıklı Aysel'in parmaklarını arasındaki avuçları terlemişti.

— Niçin beni üzdün o kadar? diye söylendim. İlk karşılaştığımızda kendini iyice hatırlatsaydın olmaz mıydı?

— Senin tarafından hatırlanmak istedim ama, olmadı!

— Olmaz olur mu, geç de olsa hatırladım!..

YAZISIZ

— Ama ben Fıstıklı Aysel değilim ki!..

— Bırak şakayı!..

— Vallahi değilim Fıstıklı Aysel!.. Benzetiyorsun!..

Hemen çantasına sarıldım.

— Bir dakika lütfen, dedim, çantana bakmama izin verir misin?

— Niçin?

— Fıstık arıyacağım!..

Çantasını açtı... Kendi eliyle her tarafı gösterdi... Hayret!.. Binlerce,

onbinlerce hayret!.. Fıstık kabuğu bile yoktu çantasında...

Kafam yeniden altüst oldu:

— Peki kimsin sen öyleyse?..

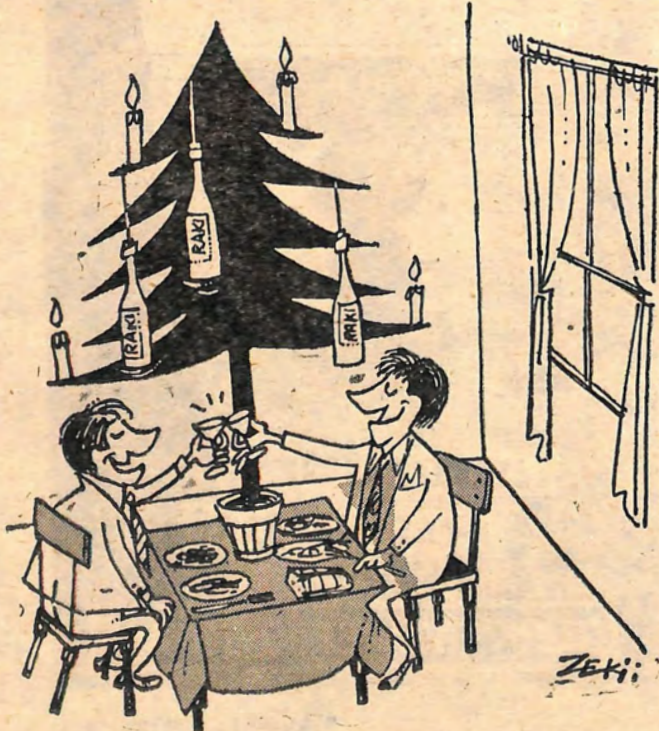
— Herhalde Fıstıklı Aysel değilim!..

— Ama benim tanıdığım başka Aysel yok ki!..

İstinye'ye gelmiştik. Şoföre seslendi:

— Beni burda bırakın!..

Sonra bana döndü:

Sarhoşların yılbaşı!

— Sen inme, Sarıyer'de Canlıbalık'da bekle beni!.. Bir akrabaya uğrayacağım burada, yarım saat sonra yanındayım!..

Cevap vermeme fırsat kalmadan arabadan indi.

★

O gün akşam üstüne kadar Canlıbalık'da esrarengiz Aysel'i bekledim. Ne gelen var, ne giden.. Akşama doğru yazıhaneye döndüğümde masamın üstünde şu mektubu buldum:

«Budala Donjuanı!..

Sen değişiklikten hoşlandığın için saçlarımın rengini, şeklini değiştirmiştin. Kaşlarımın yeni biçiminden kirpiklerimin kıvrıklığına kadar hepsini senin için yaptırmıştım. Yeni açılan Güzellik Salonunda dün akşama kadar sadece sana güzel görünebilmek için ne büyük bir sabırla beklediğimi bilemezsin.

Makyaj yapmadığım için bana kızyordun. Dudaklarıma ilk defa sürdüğüm rujdan gözlerimdeki rimele kadar, kullandığım yeni parfümden terziden bu sabah aldığım tayyöre kadar her şey senin içindi.. Senin değişiklikten çok hoşlanan o hercai ruhun içindi.

Nişantaşında karşılaştığımız zaman beni tanıyamayıp hayret etmedim. Gerçekten çok değiştiğimin ben de farkındaydım.

Fakat dakikalarca konuştuktan, Taksim'den İstinye'ye dizdize yolculuk ettikten sonra şuna inandım ki sen sevimli fakat budala bir donjuansın!..

Nişan yüzüğünü masanın sağ gözündeki gümüş kutuya koydum.. Bu işte biraz geç kalınsaydı babam belki dâva açıp seni işgal ettiğin apartman katından kolaylıkla çıkarabilirdi. Fakat ben, iyice yerleştiğin kalbimden seni tahliye ettirecek kararlı hiçbir mahkemeden alamazdım.

Günlerinin her saatini Fıstıklı Aysellerin doldurması dileği ile...»

Sevmediğin (Sıska) Nişanlım

Şemsi BELLİ

✱

Tıp Ayağa Düşmemiş!..

Ankara Harbokulu Albaylarından, «Amerikanın Keşfinde Türkler» eserinin ünlü yazarı Sabri Tümer, yolda giderken kırık bir şişeye bastığı için ayak bileği kesilmiş.

Bir şişe yarısı için aylardan beri baş vurmadığı doktor, gitmediği hastahane kalmamış. Her biri ayrı teşhis koyan doktorların sayesinde yaralı ayak, bir türlü iyileşmemiş.

Hâlen bu sebeple evinde istirahatli bulunan Albay Tümer, doktorların bu çelişik teşhisleri karşısında hayretini gizliyecek ve ziyaretçilerine şu cevabı veriyor:

— Anlaşıyor ki, doktorlarımız tıp ilmini henüz ayağa düştürmemişler!..

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 53 —

İki ayağım bir pabuçta giyindim. İnadına, Tayfur hınzırının sevmeye, istemediği şekilde, tuvaletimi yaptım. Sürmelerimin kuyruğunu daha fazla uzattım. Alıştı şakaklarına, gözkapaklarına kadar yaydım. Tepe topuzumu yana doğru yaparak, en ince başörtümü, pek arkadan olarak, örttüm. Pamuk parçalarına, bol lüvanta dökerek, korsamın göğsüne, yanlarına koydum. En yakası açık bluzumun üstüne lücvirt kaşpıyerimi giydim.

Yanıma yelpaze ve kolonya almadan tiyatroya girmeye yeminim vardır. Geçen sene, Zamboglundaki Şevkinin tiyatrosuna, bir gün yelpazesiz gitmiştim de burnumdan gelmişti... Daha kantolar bitmeden, Şamramla Peruz Çoban düettosunu oynarlarken, terden bunalarak, deli hamamdan kaçır gibi dışarı fırlamış, yüzüm sınıksı kapalı, kimseye görünmeden, kendimi sokağa dar atmıştım. İlk defa giydiğim mor yeldirmemin göğsü, koltuk altları, bel tarafları, terden, tozdan, dalga dalga leke olmuştu. Bu kadar yetmiyormuş gibi, bir hafta da soğuk algınlığından yatmıştım.

Tül yelpazemin sapındaki sedfeler çatlak amma uzaktan kim görece, kim farkına varacak?

Saat yediyi beş geçiyordu. Bütün tiyatroların 7 de başladığı ilân edilir. fakat hiç birinde yedi buçuk olmadan perde açılmaz.

Benim elimde, pembe dantelli yeni şemsiyem, Ayşe hanımın elinde, babayani gümüşü şemsiye, evden çıktık.

Çayırda, mızıka sesi kesilmiş; tiyatronun kapısındaki mahşer de biraz hafiflemiş; muhakkak saatimiz geri ve oyun başlamış.

Hızlı hızlı yürüdük; tahta havalelerden içeri girdik; bilet gişesinin önüne geldik.

Haddin varsa yaklaş. Omuz omuza insan, bilet alacağız diye birbirini yiyor.

Gişede Manakyanın oğlu; yanında Hekimyan hanım; kulübenin dışındadır, madam Manakyan.

Meğerse, bu derece kalabalığın sebebi varmış: Bugünkü oyun, Hekimyan hanımın menfaatine imiş..

Bizi lüks ve şatafatlı görünce, Hekimyan hanım, madam Manakyan, hemen atıldılar:

— Buyurun hanımefendiler... Birinci sınıf iki locamız kaldı. Biri sahneye bitişik, öteki tam karşı... Hangisini emrediyorsunuz?

Önümüzdeki halk yer açmış, herkes bize bakıyor, baştan aşağı bizi süzüyor.

Kanarya, çantadan kartı çıkardı, gişeye uzattı:

Nutki beyin ismini duyar duymaz, hepsi derhal birbirine girdi:

— Matos çabuk yol aç, hanımefendilerimiz geçsinler!..

— Çobanyan efendi, önden koş, Agobu bul, baş locayı açtır!..

— Garmıryan, büfeciyeye (1) numaralı locayı tenbih et!..

Çiçekbozuğu loca memuru:

— Bu canibe buyurunuz, şuradan teşrif ediniz! diyerek, önüne geleni ite kaka, öyle bir koşuş koşuyor ki...

Sahnenin bitişindeki locaya girdik.

Bu derece hıncahınç tiyatro bir bugün gördüm, bir de geçen sene, Şevkinin (Leyla ile Mecnun) u oynadığı gün.

Kimler gelmemiş kimler?..

Mevki, mızıkacıların arkasından tiyatronun kapısına kadar, Tibbiye talebesiyle dolmuş. Fesleri ve elbiseleri aynı denkte, kolları omuzlarına kadar şeritli, hepsi burma bıyıklı, Tibbiyeciler şahane talebesi.

O derece kalabalık ki, ne dondurmacı, ne kâğıt helvacı, ne fıstıkçı adımını atıp dolaşabiliyor... Aşağıın manzarası, kırmızı festen, ıpki bir gelincik tarlası.

Alt kattaki erkek localarında, kibar, şık, kelli felli beyler... Üst kattaki kafesli localarda, en yüksek tabaka hanımlar.

Kanarya ile karşı karşıya geçtik koca locanın içinde, iki kişi nokta gibi kalmıştık.

Bu en muhteşem locaya gelenleri görmek için herkesin gözü bizde.

Tanıdıklardan kimler var, kimler yok, etrafa bir göz gezdireyim dedim.

Kimler yok ki?..

İlk güzümeye ilişen, Himmet paşazade Süheyl bey oldu. Geldiğimizin daha farkında değil, karşısındaki tıknaz beyçe boyuna bir şeyler anlatmada... Bugün, bej rengi siviller giymiş, ağzına da bir yaprak cigarası almış.

Ayşe hanımın Santurçivisi dediği kısacık boylu, boyama bıyıklı liva, karşısına, kamburu çıkmış bir kirli suratlı almış. Kamburun durmadan çenesi işliyor, paşanın ise gözleri kafeslerde dört dönüyor.

Nasfet paşazade hünkâr yaveri Vedat beye Cici burun diyeceklerine Moda burun deseler bin kere isabet olur. Cigara almak balanesile mütemadiyen altın tabakasını çıkarıyor, evirip çevirerek gösteriyor.

Adliyelî Kara Cemal bey, gence fesini bir tarafa yıkmış, tepesini de biraz bastırılmış, bilâfasiyla keten mendilini sallamada. Sıcaktan mı sallıyor, yoksa birine mi işaret ediyor, orasını Allah bilir.

Localardaki beyleri daha sayayım: Maliye sermüfettişinin ortanca oğlu Şinasi bey. Şirketi Fevziye müdürünün küçük oğlu Veli bey... Fikri paşanın damadı Neşet bey... Avukat Şefiğin büyük oğlu... Yunus Ünvan beyin ağabeyi Merur Ünvan bey... Muşambacızadelerin küçükü Talip bey... Teşrifatçı Göbekli Hüseyin bey...

Göz aşınası olduğum, isimlerini bilmediğim daha pek çok beyler..

Şimdi de, hanımları gözden geçirmeğe başlarken, Kanarya:

— Sen şimdi o hanımı bu hanımı bırak ta şu direğin yanındaki locaya bak. İçindekini gözüüm ısıyor da bir türlü çıkaramıyorum! diye gösterince, doktor Ali Mehmet beyi görmez miyim?

Arkasını şano tarafına çevirmiş, direği de siper etmiş, güya bir kitap okuyor.

Ali Mehmet beye bakarken, iki loca ötede Ülfet bey de gözüme ilişti. Üç kişi başbaşa vermişler, durmadan bir şeyler konuşuyorlar.

Ne doktorun, ne de Ülfet beyin daha bizden haberi yok.

Hanım locaları da tıklım tıklım.

Erenköy güzeli Vedia hanım, bizden iki loca beride. Yakından dikkatli baktım; bu kadın, hakikaten Erenköy güzeli dedikleri kadar var.

(Devam edecek)

Reklâmcihık — 5138 - 221

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
SEREN

— 66 —

Dexter, «İkinci bir fırsat mı?» dedi. «Neden?» Elini de hiddetle geri çekmişti.

— «Her şeye yeniden başlarız, birbirimizi görürüz. Sana bir daha evlilikten de bahsetmem. Beni gör, ne olur. Seninle konuşmak istiyorum...»

— «Konuşulacak ne var? Sen ve benden bahsetmek istemiyorum artık.»

— «Seninle bir çok şeylerden bahsederdik.»

— «Bahsettik ve bitti.»

— «Dexter... Beni hiç mi sevmiyorsun?»

— «Şimdi bunun için mi dırđır edeceksin?»

— «Bana cevap ver lütfen.»

Dexter usullu etrafına baktı. «Arkadaşlarımın öünde rezalet mi çıkaracaksınız?»

— «Bir yere gidip konuşamaz mıyız? Bir dakika olsun... Başka bir odaya.»

Genç adam ona bariz bir sabırsızlıkla baktı. «Pekâlâ.»

April'in önünden yürümeğe başladı, selâm veren misafirlere tatlı tatlı da tebessüm ediyordu. April ise onun peşinden bir kör gibi yürümekteydi, yoluna çıkanları da itiyordu. Misafir yatak odasına girdiler, Dexter kapıyı sıkıca kapadı. «Ne söylemek istiyorsun bakalım?»

April konuşmadı, zira hüngür hüngür ağlıyordu. Dexter'in onu kollarına alıp, saçını okşamasına, bir sevgili olarak değilde bile üzüntüyle ağlayan bir insan olarak kendisine şefkat beslediğini göstermesini istiyordu. Fakat Dexter bunların hiç birini yapmadı. Elinde boş içki kadehivle genç kıızı süzmekteydi.

April hıçkırdı. «Sana telefon ediyorum, fakat cevap vermiyorsun.» «Sadece sesini duymak istiyorum. Benimle gezmeye, zararı yok... Fakat sensiz olamıyorum. Sen benim için her şeydin, sensiz yaşayamıyorum. Her şey seni bana hatırlatıyor.»

Dexter, «Telefonda konuşmanın ne faydası var.» dedi. «Bira konuşuktan sonra benden seni görmek istiyorsun. Benimle seni görmeğe hiç niyetim yok.»

— «Neden?»

Dexter mırıldandı. «Keşke bardan içki alıp gelseydim. Burada içki içmeden seninle budalaca şeyler konuşmanın kabil değil. Burada parti veriliyor. Sen ne yapmağa geldin?»

April, «Dexter.» dedi. «Bana bir tek şey söyler misin? Bana aık cevap verirsen, seni bir daha rahatsız etmem.»

— «Neymiş o?»

Bu feci bir andı April için. «Sen beni hiç sevdin mi?»

Dexter bir an ona baktı, sonra da omzunu silkti. «Bunu hiç düşünmedim.»

April başka ne söyleyebilirdi? Her şey bitmişti artık. Dexter onu unutmuştu veya korkuyordu veya... Hakikati söylüyordu... Fakat bütün bunlar mühim değildi artık. Mü-

him olanı şimdi April'i sevmemesiydi. Olanları da unutmakla meşguldü. Zira o macera çok geride kalmıştı. âyet, her şey bitmişti.

April yavaşça, «Mersi.» dedi. Mendiliyle gözlerini kuruladı. «Bunu öğrenmek istiyorum.»

Dexter, «Ben artık misafirlerin yanına döneceğim.» diye cevap verdi. «Yüzünü gözünü boya da gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım. Bir iki içki iç. Buraya geldiğine göre hiç olmazsa biraz eğlen.»

— «Dexter!»

— «Ne var?»

— «Sana bir şey söylemek istiyorum. Seni öölünceye kadar seveceğim.»

Dexter, sakın bir tavırla, «Hayır.» dedi. «Sevmiyeceksin.» Dışarı çıkarak, kapıyı arkasından kapadı.

April, yarım saat sonra misafir yatak odasından çıktığı zaman, tamamiyle değişmişti. Yüzünü yıkamış makyaj yapmış ve saçlarını taramıştı. Fakat bu başkallığın asıl sebebi, genç kızın yüzündeki ifadeydi. Genç kız aynada bu ifadeyi gördüğü zaman iyice şaşalamıştı. Tebessümü sabitti, gözleri ise bir taş bebeğinki gibi yusuvarlak. Bu aynadaki bir yabancıydı âdeta, onun için April kendisini bitaraf nazarlarla süzdü. «Güzel bir kıız.» diye düşünüyordu. «Fakat hissiz gibi... Üstelik de çapkın halli. O, partiden partiyeye giden, içki içip flört eden ve durmadan gülen bir mahluka benziyordu.

Misafir yatak odasından başı dimdik çıktı, bara giderek arka arkaya iki viski içti. Ne garip, o zamana kadar içkinin tadından hiç hoşlanmazdı. Fakat bu akşam viskiden de hoşlanmıştı. Yemek yememişti April, barın üstündeki kaselerden birinden bir zeytin aldı. Yemek işini de böyle halletmiş oluyordu. Dexter'i görmek istemediği için etrafına bakınmıyordu. Sadece içiyor ve tebessüm ediyordu.

Koluna sıcak bir elin dokunduğunu hissetti. Chet, «Şeni göreceğimi

biliyordum.» dedi. «Yanına oturma bilirmiyim?»

— «Tabii.»

— «Ne içiyorsun?»

— «Viski.»

— «Aferin, Punc içmek vakit kaybetmek, demem.»

April neşeli bir tavırla «İnsan bir çok şeyle vakit kaybeder.» dedi. «Sonra bunlardan vazgeçip daha iyi şeyler aramağa başlar.»

Chet, «Haklısın.» diye cevap verdi. «Çok haklısın.» Elini April'in beline koydu.

— «Sigaran var mı?»

— «Var ya.» Chet bir sigara yaktı. April ömrünce belki dört sigara içmişti. Fakat o gece sanki tiryakimış gibi, sigaranın dumanını içine çekmeğe başladı.

— «Mersi, Chet.»

— «Bir içki daha.»

— «İyi olur.»

Dolu kadehlerini birbirlerininine vurdular, April başını kaldırarak genç adama güldü, Chet kolunu genç kızın beline doladı. «Ne de neşeli kızsın. Seninle iyice ahabp olmadığımızı üzültüyorum.»

— «Artık çok mu geç kaldık dersin?»

— «Öyle mi?»

April neşeyle, «Eğlence için çok geç olduğu zaman, yatıp ölmekten başka çare yoktur.» dedi.

— «Bunun şerefine içeyim.» Chet içti, April de öyle.

Dexter'le Ruth Potter, barın önünden geçtiler. April iki Ruth ve iki Dexter görüyordu. Yüzü alev alev yanmağa başlamıştı. Dexter ona bakmamaya çalışıyordu, fakat April genç adamın kendisinin barda oturduğunu gördüğünün farkındaydı. «Bırak, senin artık onu sevmediğini düşünsün!» Tebessümü büsbütün sabitlemişti April'in.

Chet, «Burası çok sıcak değil mi?»

— «Öyle ya.»

— «Üstelik gürültülü de. İnsanın sesi duyulmuyor.»

— «Hakikaten.»

Chet, «Gel seninle iyi bir bara gidelim. Noel'i de orada sıcak grog-la kutlayalım.» diye gülmüştü. «Yarın akrobalarımı ziyaret etmen lâzım mı?»

— «Benim New Yark'da akrabam yok ki.»

— «İyi, ben de ailemi saat dörtte göreceğim, o zamana kadar ayılnıağa çalışırız.»

April, «Bu benim New York'taki ilk Noel'im.» dedi. «Ve ilk sarhoşluğum.» Gülmeye başladı.

— «Benimle de ilk gezintin.»

Chet kapıda onu beklerken, April de paltosunu almağa gitti. Apartmanın kapısını arkalarından kaparken, genç kız bir içki içtiği takdirde kendisini ne kadar iyi hissedeceğini düşünüyör ve diğer şeyleri kafasından kovmağa çalışıyordu. Chet takside onun yanına iyice sokuldu, April ise sanki genç adam orada değilmış gibi, davranmağa çalışıyordu. Chet'in sıcaklığını hissediyordu nâmafihi. Chet'in kendisi için mevcut olmamasına rağmen, başka bir insanın hararetini hissetmek hoş bir şeydi. April'in kulakları da uğuldamaktaydı.

Chet, «İyi Noeller.» diyerek ona sarıldı ve başını arkaya dayamış olan genç kıızı öpmeye başladı. April gözlemlerini kapamıştı, taksi de fırlı dönüyordu. Genç kıız ne yaptığını bilmiyordu artık. Chet'in salıyalarını çenesinde hissetmeseydi. Fakat hiç bir şey mühim değildi, çocuğun tam göğüs kemiğinin üzerine koyduğu eli de ne kadar soğuktu....

21

YILBAŞI

Yılbaşı gecesi saat dokuzda Mary Agnes partiye gitmek için giyiniyordu. Kocası Bill'e arkasını dönerek, «Şu fermuarımı kapatır mısın, sevgilim.» dedi.

Genç adam fermuarı güçlükle yukarı çekebildi. Şefkatle, «Şişmanlıyorsun.» diye gülmüştü. Birbirlerine tatlı tatlı baktılar. Mary Agnes hamileydi, çocukları yazın dünyaya gelecekti. Genç kadın durmadan yemek yemek istiyordu. Bu pek garipti doğrusu. Belki de bu parti elbiselerini son defa giyiyordu. Maa-mafih Mary Agnes'in buna da pek aldrdğı da yoktu. Gardrobu hanile elbiseleri ile doluydu, genç kadını onları giymeye can atıyordu artık.

Mary Agnes, «Bo ile Doty'nin parti vereceklerinden yavaş yavaş ümidimi kesmeğe başlamışım.» dedi. «Bu akşam bir şey yapamıyacağız diye bayağı üzülyüydün.»

Bill, «O zaman biz bir parti verirdik.» diye gülmüştü.

— «Öyle... Ama düğün ve balayı masraflarından sonra bu parti için fazla para harcayamazlık. Şimden sonra para biriktirmemiz lâzım.»

Bill, «Biliyorum.» dedi. Yine birbirlerine tatlı tatlı baktılar.

Mary Agnes, «Partisiz bir Yılbaşı gecesi düşünemiyorum.» diye mırıldandı. «Sen ne dersin?»

— «Ben de öyle... Kaç kişi gelecekmış?»

— «On iki kişi zannedirim.»

Bill, «Şampanya var mı acaba?» diye sordu.

Mary Agnes endişeyle, «Bilmem.» dedi. «İnşallah vardır. Şampanyasız bir Yılbaşı da tahayyül edemiyorum. Sen ne dersin?»

— «Ben de öyle.»

Mary Agnes, «İstersen biz bir şişe götürülim.» dedi. «Ne dersin sevgilim?»

(Devam edecek)

ODEON

Mağazalarında

A. E. G.

Buzdolapları

150 LİRA PEŞİN

150 LİRA AYDA

BEYOĞLU — HARBİYE — SİRKECİ — KADIKÖY

AK - 220

MİLLETLER GüLÜYOR

Kimden?

Çok namuslu, dürüst, yaşlı bir kızdı. Sevgili kedisinden başka kimsesi yoktu. Günün birinde hayvan hastalanıverdi; o zaman kızcağız derhal bir veteriner çağdırttı. Hayvanı iyice muayene eden veteriner:

— Üzülmeyin, dedi; bir şey yok. Sadece yavruları olacak!

İhtiyar kız itiraz etti:

— Nasıl olur; benim kedim hiç dışarı çıkmaz ki...

— Olabilir; o halde muhakkak bir kediniz daha var.

Kızcağız kıpkırmızı oldu:

— Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz doktor; öbür kedim, bunun kardeşil..

Merihliler

İki Merihli dünyaya inerler. Gezerlerken bir ara bunlardan biri bir televizyon anteni görür, arkadaşına:

— Bak, der; bir genç kız!

Tasma

Bir mösyö dükkâna girdi ve tezgâhtardan bir tasma istedi. Tezgâhtar verdi, fakat müşteri beğenmedi:

— Bu pek iyi değil; hem dar gelecek!

Tezgâhtar ısrar etti:

— Hayır efendim, bu iyidir, alın. Biraz evvel bir hanıma da aynı satmış...

Müşteri dehşetle itiraz etti:

— Fakat bu bir hanım için değil, köpek için...

Çocuk

İki arkadaş arasında:

— Bu küçük senin çocuğun değil mi?

— Maalesef değil! Benimki üç aylıkken bir gün manava gitmiş, arabasını da kapının önüne bırakmışım. Dışarı çıktığım zaman çocuk ortada yoktu ve yerine bunu bırakmışlardı.

— Fakat bu müthiş bir şey...

— Sorma! Bir de bu yaştan sonra kocamla İngilizce öğrenmemiz gerekli.

— İngilizce mi? Neden?

— Çocuk İngilizdi de ondan.

— Fakat çocuğun İngiliz olduğunu nereden anladınız?

— Konuşmağa başlayınca!

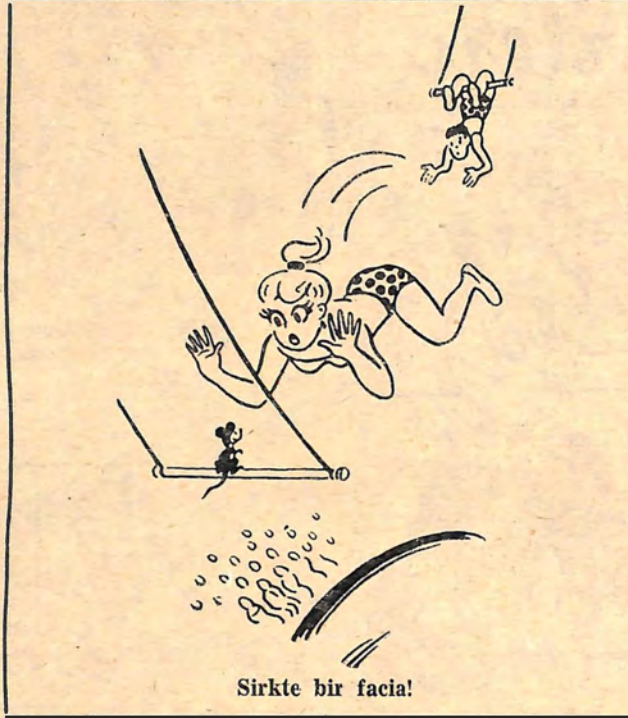
Gönül postası

Genç bir kız, her hafta okuduğu mecmuanın gönül postasına mektup yazıp sordu:

«Her randevuya gelişte sevgili sakallı buluyorum; ne yapmam acaba?»

Cevap şu oldu:

«Randevularınıza vaktinde geliniz.»

Sirkte bir facia!

Şakacıklar

Edebiyat çok uzundur; bilhassa sonuna doğru!...

F. KAFKA

★

Asıl marifet Giyom Tel'in oğluna aitti; zira bir elmayı başı üstünde düşürmeden tutmak zor işti doğrusu.

CHAVAl

★

Televizyon, yapacak hiç bir işi almayan kimselerin, hiç bir şey yapmasını bilmeyen kimselere bakıp eğlenmesidir.

Bop HOPE

★

Eğer işe giderken karınızı kucaklamayı unutuyorsanız, biraz gayret edin. Az zaman sonra bu, bir itiyât haline gelecektir.

★

En kısa hortlak hikâyesi:

— John'u gördüm; dul karısı ile beraberdi...

— Şu garplılar petrolü niçin bu kadar severler bilmem... Ne tadı hoşuma gidiyor, ne kokusu!..

İade'i

Barmen Willy, genç kadına bir müşteriden bahsediyordu:

— Kaç para verecek?

— Yirmi bin frank, reddedilecek para değil doğru!

— Peki ama dedi; Maryse şüphyle, bu paraya mukabil benden ne istiyor?

— Çok basit canın, adamcağzın bir manisi varmış, kadınları soyup dövmekten hoşlanırmış. Bu paraya ben bile dayak yemeğe razı olurum.

— Haklısın, daha fena da olabilir!..

Böylece teklifi kabul edip, müşterisi ile uzaklaşan Maryse'in arkasından Willy içini çekerek baktı ve arkadaşına:

— Zavallı Maryse dedi; biraz sukutu hayale uğrıyacak!

— Niçin?

— Niçin olacak, erkekleri tanımırım zira!.. Şimdi kızcağız bu yirmi bin frangı geri verinceye kadar onu dövecektir!

Sultanın aşkı!

Bir sultan, bir gün haremdeki iki yüz karısını çağırdı ve:

— Hepinizi gerl gönderiyorum, gidin dedi. Zira yeni bir hareme âşık oldum.

Uyanmak!

Otelin genç ve güzel famdöşambri' müşteriye sordu:

— Mösyö acaba kaçta uyanmak isterler?

— Bir öpücükle, tam yedide...

— Başüstüne efendim; kapıcıya bu isteğinizi bildiririm.

Niye gelmemiş

Adamcağız hastalık hastası idi ve sıhhati hakkındaki evhamları gün geçtikçe artıyordu. Bir ara, artık her gün doktoruna gidip muayene olmadan edemez bir hale gelmişti. Bu, hayli zaman sürdü. Adam her gün türlü şikâyetlerle gelip muayene oluyordu. Fakat nedense birdenbire ayağını kesti ve üstüste sekiz gün doktoruna uğramadı. Doku zuncu gün hastasını karşısında gören doktor:

— Yine siz mi? diye bağırdı.

Ben artık tamamen iyileşmiş de gelmiyorsunuz diye sevinmiştim. Ama çok iyi görünüyorsunuz, her halde bir şeyiniz kalmadı.

Hasta inledi:

— Ne miinasebet doktorcuğum, ne miinasebet!

— Peki, o halde sekiz gündür neden hiç uğramadınız?

— Hastaydım doktor, evde, çıkmadım ki!

YAPI ve KREDİ BANKASI

Şimdiye kadar on binlerce kişiye
uğur getirmiştir.

Siz de bir
İKRAMIYELİ

Aile

CÜZDANI

alınız ve

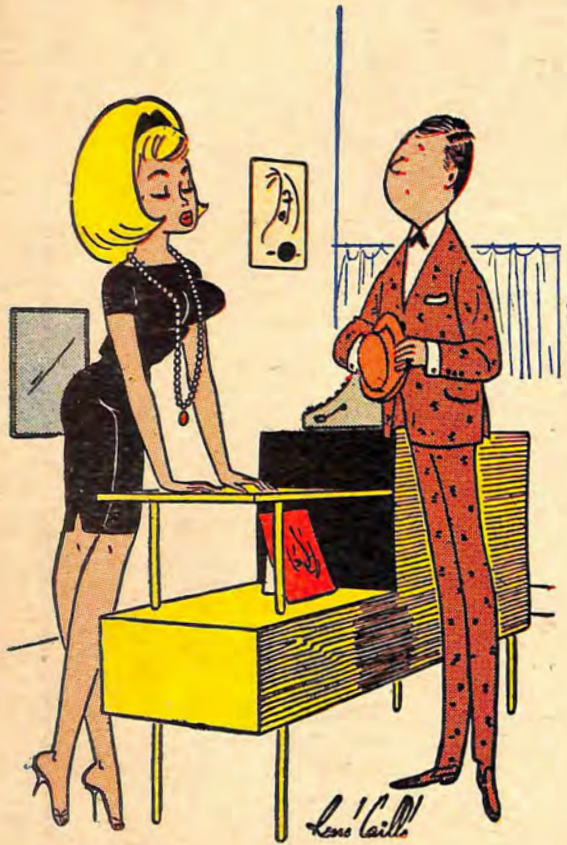
tasarruflarınızı bu hesapta
biriktiriniz.

Elbette

Müjdeciler size de gelecektir.

Akkaba

-BİR YILBAŞI HEDİYESİ ALMAK İSTİYORUM..
-OOOH, ÇOK NAZİKSİNİZ!

YILBAŞI GEÇESİNDE :
-AFEDERSİN SEVGİLİM, GEÇ KALDIM SAMAN-
YOLU O KADAR KALABALIKTI Kİ!

